

OZVĚNY

SMIDARSKA

KVĚTEN 2006 34
Kč 10,-

Z obsahu čísla: Informace obecního úřadu X Volby 2006 X Dopisy čtenářů X Významné osobnosti Smidar – Šantl, Hladič X Ze školních lavic X Rozhovor s ředitelkou školy ve Smidarech X Fr.Havelka – Co všechno odvál čas ... X Z činnosti SDH a MS Zelený háj X Historické okénko X Matrika X Fejton X Jak na internet X Křížovka X Pozvánka.

SLOVO STAROSTY

Nacházíme se v posledním roce volebního období roku 2006. V červnu nás čekají volby do Parlamentu České republiky a na podzim volby komunální, které se nás všech budou bezprostředně týkat. V nedávné době jsme byli svědky událostí, které se dotýkaly i našich obcí a to byly povodně. Chtěl bych touto cestou poděkovat všem, kteří se podíleli na zmírnění možných následků, které mohl vodní živel způsobit. Jedná se především o hasiče ze Smidar a Chotělic a o pracovníky obecního úřadu.

Nesmíme však zapomínat na úkoly, které jsme si na letošní rok naplánovali I když se touto problematikou podrobně zabývá v tomto čísle časopisu předseda stavební komise, nedá mi, abych se o některých nezmínil. Jde zejména o Základní a mateřskou školu ve Smidarech. V těchto dnech je těsně před podpisem smlouva s Ministerstvem financí o poskytnutí dotace ve výši 4,6 mil. Kč, takže termín dokončení rekonstrukce kuchyně bude dodržen. Taktéž oprava sociálního zařízení na ZŠ, na které se intenzivně pracuje bude v termínu, tj. během jednoho měsíce, dokončena.

V současné době také probíhá výběrové řízení na veřejnou zakázku na pořízení cisternové automobilové stříkačky 16 v provedení S2R. pro obec Smidary. Toto řízení musí být co nejdříve ukončeno a to v červnu letošního roku. Celková částka na pořízení bude činit 4,5 mil. Kč.

To jsou ty největší akce, které nás v letošním roce čekají.

Jaroslav Tauchman - starosta

Největší investice letošního roku – Základní škola Smidary

V letošním roce budou největší investice do Základní školy Smidary. Od otevření školy v roce 1964 bude provedena největší rekonstrukce jídelny v celkovém nákladu 6,5 mil.Kč. Stane se tak na základě rozhodnutí krajské hygienické stanice, neboť stávající jídelna již nevyhovuje současným hygienickým požadavkům. Náročnost je v tom, že práce zednické a řemeslnické musí být provedeny o prázdninách, tedy v červenci a srpnu. Kuchyň bude sloužit škole, školce, důchodcům a DPS v Loučné Hoře. Kapacita kuchyně bude 500 obědů. Součástí rekonstrukce kuchyně školy jsou i úpravy v mateřské škole.

Jak již bylo uvedeno v názvu článku, největší část investičních prostředků bude použita na základní školu, což dále dokumentují úpravy sociálního zařízení. Současný stav byl naprosto nevyhovující, zejména z hlediska hygienického. Tato rekonstrukce byla již zahájena a má být

dokončena dne 30.5.2006. Náklady budou činit 911 tis.Kč. Obě rekonstrukce budou znamenat podstatné zlepšení podmínek pro spokojený pobyt žáků, učitelů a ostatních pracovníků školy.

Spolu s dalšími opatřeními, které hodlá realizovat nová ředitelka školy paní Musílková, by to mělo znamenat novou kvalitu ve výchově žáků.

Další zaměření investiční výstavby je pokračováním v trendu, který byl nastolen v tomto volebním období – řešení problematiky zlepšování stavu chodníků a komunikací, jak si to přejí občané.

V letošním roce se jedná o tyto akce:

Smidary - Hradčany: provedení kanalizace, včetně komunikace a chodníků, v nákladu 750 tis. Kč. Práce budou provedeny dodavatelsky firmou Stavoka Kosice.

Smidary – hřiště na Sokolovně: za účelem vytvoření podmínek pro zlepšení prostoru u Sokolovny a tím vytvoření prostoru pro využití volného času mladých i starších občanů, jako tomu bylo dříve. Se zemními pracemi bylo započato již v roce 2005. Na základě pozdější dohody bylo rozhodnuto, že dokončení provede firma Novostav Hradec Králové v nákladu 105 tis.Kč v letošním roce.

Smidary – dvůr obecního úřadu: na základě neuspokojivého stavu, který je vždy na jaře a na podzim, bylo zvažováno zlepšit situaci tak, aby došlo ke zlepšení zejména s ohledem na výjezd požárních vozidel. Definitivně o tomto záměru bude rozhodnuto do 1.pololetí. Provedení by bylo dodavatelsky, náklady budou stanoveny dodatečně.

Chotělice: kanalizace, včetně chodníku v úseku pan Lemberk – Příbyl Miloslav. Jedná se o akci, která byla již odsouhlasena v roce 2005 vzhledem k tomu, že na komunikaci 327 (Smidary – Staré Smrkovice) je nyní mimořádně silný provoz, který je navíc doprovázen nedodržováním rychlosti (dle dopravních předpisů 50km/hod). O toto řešení žádal pan Příbyl v roce 2005 s tím, že manželka vodí malé děti do školy a školky. Práce budou provedeny dodavatelsky firmou Novostav Hradec Králové – náklad cca 500 tis. Kč v celé obci Chotělice.

Chotělice: rekonstrukce budovy obecního úřadu – I.etapa – jedná se o vybudování sociálního zařízení v prostorách na levé straně budovy a tím se odstraní velmi složitá situace při akcích, které se v budově konají, zejména pak při konání voleb. Práce budou prováděny firmou Jodass a I. etapa skončí těsně před volbami. Náklady budou upřesněny v průběhu provádění prací, neboť již byly zahájeny.

Křičov: pokračování v budování komunikací, včetně vybudování zpevnění na autobusové zastávce. Práce budou prováděny firmou Novostav HK, náklady 300 tis. Kč.

Červeněves: dopravní značení bude v letošním roce dobudováno.

Loučná Hora: chodník u nového rodinného domku manželů Vobořilových. Dle finanční situace budou řešeny další akce na základě jejich důležitosti, což bude předmětem dalšího jednání.

Josef Gracík – předseda stavební komise

Informace z DPS Loučná Hora.

Od vydání posledního čísla časopisu Ozvěny Smidarska uplynulo již téměř pět měsíců a ráda bych tedy informovala občany o dalším dění v DPS Loučná Hora.

V prosinci roku 2005 zbývalo ještě k obsazení pět dvoupokojových bytů. I když o tyto byty měli zájem jednotlivci, nemohli jsme byty obsadit. V měsíci říjnu jsme požádali o písemný souhlas Státní fond rozvoje bydlení Praha. Dopis jsme obdrželi po několika telefonických urgencích až 2.února 2006 s tím, že obsazení bytů 2+kk jednou osobou, není v rozporu s Nařízením vlády č. 481/2000 Sb. v platném znění. Nařízení vlády neupravuje způsob obsazování bytů, toto je ponecháno plně v kompetenci obce.

Do DPS Loučná Hora, po vyřízení všech dokladů, nastoupili od 1.dubna tři uživatelé bytů: paní Jana Horynová, paní Anna Vöröšová a paní Markéta Kubů. Věříme, že se i těmto občanům bude u nás líbit a budou spokojeni.

Všichni uživatelé bytů odebírají služby, které jim jsou nabízeny. V roce 2005 odebrali občané 347 služeb.

I nadále pokračujeme při oslavách narozenin a svátků.

V měsíci březnu jsme shlédli v Základní škole Smidary vernisáž výstavy „Zmizelí sousedé“, která prezentovala projekty žáků a studentů z období holocaustu. Tato výstava byla velice zajímavá a poutavá. Za to patří poděkování paní ředitelce Mgr. Haně Musílkové a všem ostatním, kteří se na této výstavě podíleli.

V akci „Bud' fit“ si společně, pokud zdravotní stav dovolí, třikrát týdně zacvičíme.

Účastníme se téměř každé kulturní akce, kterou pořádá Klub seniorů Skřivany. V únoru jsme se pobavili v rámci masopustního veselí v programu „Skřivany sobě“. Skřivanští senioři nám předvedli „Prodanou nevěstu“, dále zatancovaly Berušky z Nového Bydžova balet P.I. Čajkovského „Labutí jezero“ a zahráli činohru „Staré pověsti skřivanské“. V dubnu jsme se zúčastnili velikonočního posezení. Na programu bylo přivítání jara – jarní poezie a písně, které zazpíval sbor seniorů, dále Mateřská školka Skřivany vystoupila se svým programem „Tanec malých námořníků“ a děvčata z ÚSP Skřivany předvedla gymnastické etudy. Jako hlavní bod programu dne byla veselá hodinka se známým imitátorem p. Václavem Faltusem. Při každém posezení v Dělnickém domě ve Skřivanech zahrála k tanci a poslechu kapela pana Karla Příbyla.

Závěrem bych chtěla poděkovat občanům DPS, kteří věnovali pro vylepšení prostředí v DPS obrazy a květiny.

Marie Rajmová

Dětský karneval ve Smidarech

Letošní plesovou sezónu zakončil dne 12.3.2006 dětský karneval, který pořádal Obecní úřad Smidary za pomoci několika obětavých smidarských dobrovolnic.

Již před začátkem plesu se začaly sjíždět děti s rodiči a svými blízkými do krásně vyzdobeného sálu smidarské sokolovny. Nejdříve byly krásné masky přivítány a seznámeny s programem akce. Pozorně si prohlédnout kostýmy masek bylo možné při slavnostním průvodu. Dále následovala střídavě série taneční hudby (o kterou se postarali Jana Šťastná s Františkem Mejdrem), a série her. Hry byly koncipovány tak, aby se zabavila každá věková skupina dětí. Sjednocovacím prvkem všech her byl novinový papír – vděčný materiál ke hrám. Nejmladší děti, děti předškolního věku vytvářely papírové kuličky, kterými se strefovaly do papírových krabic. Žáci 1. a 2. tříd ZŠ s papírovou kuličkou na lžici procházeli slalomovou dráhu. Rychlost a šikovnost nebyla dětem cizí. Kluci a děvčata z 3. a 4. tříd měli za úkol složit „pravou malířskou čepici“, do které sesbírali papírové kuličky na připravené stezce. Pečlivost při skládání čepice se mnohým vyplatila. Žáci 5. a 6. tříd využili svých školních zkušeností a skládali vlaštovky. Kupodivu nejlepší papírové letouny byly z dílny děvčat. Na závěr si bez rozdílu věku zasoutěžily děti s lanovým očkem, které si po kruhu předávaly. Díky sponzorským darům od firem:

**Hořícké trubičky p. Bolina
Dohlížecí výbor Konzumu
Elektromontáže p. Štěrbá
Klub sportovních rybářů Smidary
Sbor dobrovolných hasičů Smidary
Nábytek p. Lemberk
Čerpací stanice Smidary
Firma Reterm p. Hušek
Prodejna Konzumu Smidary
Firma Duha p. Hillebrand
Prodejna tabáku p. Zátrok
Pohostinství Sokolovna**

mohl být každý výkon soutěžícího ohodnocen a každá maska si odnášela malý dárkový balíček.

Letošní ples měl menší účast než minulé ročníky, ale doufám, že březnový karneval se všem líbil, a že děti se svými blízkými prožily pěkné nedělní odpoledne.

Ivana Šanová

Jsou volby jedinou politickou aktivitou občana?

S přibližujícím se koncem mandátu našich stávajících zastupitelů na úrovni nejvyšší, tedy parlamentní, logicky přichází doba výběru jejich nástupců. Tento akt voleb tvoří základní a nejviditelnější prvek demokratického systému, který je doprovázen přirozenou snahou politických stran a hnutí o naši přízeň. „Nezávislý“ tisk, neodvislá televize a další samostatná média se stávají reproduktory politických myšlenek určených pro voliče. Kampaň se na nás doslova valí z každé strany a pokouší naše smyslové vnímání, přičemž osobně mám dojem, že se občas snaží cíleně vyhnout myslícímu ústrojí.

Ať si člověk koupí sebenezávislejší tištěné periodikum, objeví se v něm analýza politických programů vlastních daným stranám. I když při pročtení tohoto porovnání pravolevého spektra vám vyplyne spíše rozdíl mezi Libušinou věštbou a daňovým rájem krále Miloslava, nevádí. Politický program je totiž spíše ideální představou a má tedy v arzenálu všech literární žánry, které potom vyškrtá praxe.

Kriticky řečeno, o tom všem ale není potřeba psát v našem regionálním časopise. Neříkám tím ovšem, že volby jsou pro nás zbytečné, to nikoli! Chtěl bych tu ale zmínit jednu důležitější otázku, na kterou celostátní volby nemají a ani nemůžou mít odpověď: „Jaký je rozdíl mezi pouhým voličem a občanem?“

Myslím si, že toto dilema skvěle rozřešil Karel Čapek, jeden z největších českých autorů a skutečný demokrat ve smyslu lidumilství. Posuďte ostatně aktuálnost vybraného textu sami.

O věcech veřejných

Kdybychom dali na to, co se o politice říká a píše, bylo by možno ji definovat asi takhle: Politika je to, co dělají politikové nebo ti, kdo se jimi chtějí stát; politikové pak jsou zvláště k tomuto účelu se přihlásivší osoby, jež jsou placeny za to, že dělají politiku. ...

Vlastním účelem politiky je poskytnout těmto osobám stále zaměstnání nebo ukojení jisté ctižádosti. Politická činnost provozuje se toliko v parlamentě, v klubovnách a na veřejných i důvěrných schůzích. Provozování politické činnosti je vázáno na koncesi, kterou udělují politická grémia zvaná Strany. Mimo strany není žádné politiky.

- To je asi představa, kterou má o politice průměrný nespokojený občan naší republiky. Neříkám, že ta představa je bezdůvodná, ale je trochu neúplná. Nikdo z nás si neklade otázku, je-li nebo může-li vedle toho být ještě nějaká jiná politika v daleko širším a obecnějším smyslu, politika, na které máme nebo můžeme mít jakýsi podíl všichni. Není-li například něco, co bych nazval soukromý osobní politický život a osobní politická iniciativa?

Jsme velmi sytější nespokojení s politikou politiků. Reptáme plni hořkosti, ale to se rozumí, máme tím asi tolik vlivu na běh politiky, jako bychom měli na směr větru. To vše může být v pořádku, ale je to trochu málo... Říká se, že u nás je veřejný život přepolitizován. Patrně ano, ale náš osobní život není ještě vůbec zpolitizován. Ještě jsme neobjevili, že naše vlastní neplacená životní praxe je nebo může být realizováním jistých politických úkolů. Býti občanem, už to je nebo může být jakási politická aktivnost. Záleží jen na tom, jakými jsme občany!

Mluvíme-li o politice, myslíme tím vždycky jen poslance a politické profesionály, nikdy to slovo nevztahujeme na sebe samy. Řekl bych, že při vší kritice **nesmírně přeceňujeme politiky a velmi podceňujeme svou vlastní politickou funkci.**

Každá užitečná práce je politická. Šije-li švec boty, které nás tlačí, zhoršuje tím makavě poměry beztoho dosti dezolátní. A šije-li k tomu příliš draho, zhoršuje to dvojnásob. **Politický smysl práce je dělat ji tak, aby tím pokud možno získal život těch ostatních.**

Kdybychom řekli, že politika je péče o veřejné blaho, tedy švec pečuje o veřejné blaho především dobrými botami a řezník dobrým masem. Jejich politické ideály jsou pro veřejné blaho jaksi méně důležité. Já nevím, čím vy jste, ale jste-li odsouzen dělat takovou práci, že pro veřejné blaho je zcela lhostejno, dělá-li se dobře nebo špatně, ochotně nebo neochotně, nebo nedělá-li se vůbec, pak vás, pane, lituju. Musí to být otrava. Ale je-li vaše práce taková, že jí můžete rozmnožit úhrn statků nebo zvýšit úroveň života ku prospěchu hodně mnoha lidí, pak, pane, jste politicky velmi aktivní...

Nemůže se o nás sice říkat, že náruživě uctíváme stát. Ale přesto **jsme fanatičtí etatisti**. (*pozn. pro vysvětlení: jedná se o přesvědčení, že stát je samostatnou strukturou, tedy neosobní ve vztahu k lidem*) Všechno čekáme jenom od státu, všechno mu ukládáme a div se nedomáháme toho, aby nás přišel podrbat soudní sluha, kousne-li nás blecha. Jeden z našich národních rysů je nechut' k úřadům. Ale stejně výrazným rysem naší národní povahy je mystická důvěra, že úřady se mají o všechno postarat a mají k tomu plno prostředků... Necht' povolané kruhy zakročí, umírá-li žebračka v příkopě. Necht' ministerstvo veřejných prací neprodleně odstraní suchou větev, která překáží na erární silnici mezi Vysokým Mýtem a Domažlicemi.

Odkopnout řečenou větev do příkopu, to by byl osobní politický čin, jenž se přičí našemu zažranému etatismu. A přece každá povinnost, o kterou státu ulehčíme, je politický pokrok. **Vzestup demokracie je myslitelný jen ve formě občanské autonomie**. Nikde není tak naze vidět nepochopitelnost našeho života jako v úpadku samosprávy.

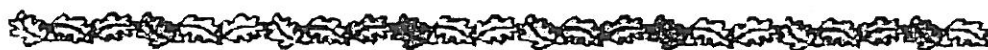
(Citováno z: Čapek, K.: *O věcech obecných čili Zoon politikon*, str.85-89)

O aktuálnosti tohoto textu, ač několik desítek let starého, nemůže být pochyb. A to právě díky tomu, že takzvaná demokracie nefunguje pouze na základě ústavy, zplnomocněné vlády a garancí svobod. Občanství bylo vždy v historii privilegium, které bohužel s rozšířením své působnosti ztratilo na své vážnosti. Zúžením morálních povinností na vhození hlasovacího lístku, a to pouze ještě v lepším případě naší účasti u voleb, ztrácíme naši možnost podílet se na veřejném životě.

Zkusme se tedy zamyslet, co nám ve veřejném životě naší obce chybí a jak k odstranění tohoto nedostatku může přispět každý z nás!!

OH

OÚ oznamujeme občanům, že v případě žádosti o ověření podpisu na žádosti o vydání voličského průkazu, bude podpis ověřen bez správního poplatku. Tento úkon je osvobozen od poplatku podle §8 odst.2 písmene f) zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích.



Ministerstvo životního prostředí jako příslušný orgán v souladu s § 10 c odst. 2 zákona č.100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších platných předpisů, oznamuje zahájení zjišťovacího řízení ke koncepci „Strategie rozvoje Královéhradeckého kraje na období 2007 - 2015“. Do oznámení lze nahlédnout v Informačním systému SEA na internetových stránkách <http://www.ceu.cz/EIA/SEA>, kód koncepce MZP031K. Analytická část Strategie rozvoje Královéhradeckého kraje je k dispozici na stránkách <http://www.kr-kralovehradecky.cz/file/rozvoj/analyticka-cast-strategie-rozvoje.pdf>

Red.

My se školy nebojíme

„My se školy nebojíme“ je věta, kterou jste mohli v naší mateřské škole slyšet před zápisem do školy často. Děti již před vstupem do první třídy poznají prostředí své budoucí školy, seznámí se s vyučujícími, dochází do počítačové učebny. Navštíví své kamarády v 1. třídě, pozorují jejich školní práci, na společné sportovní akci si změří síly v jízdě na koloběžkách.

V mateřské škole na ně často čekají hry s písmenky a čísly, pracovní listy s obrázky, první anglická slovíčka. Vzbuzujeme v dětech zvědavost a touhu po vzdělávání. Potkáte je, jak nahlízejí do zahrádek, sklánějí se nad prvními květinami, pozorují ptáky – hlavně tu straku, co se jim uhnízdišla na zahradě mateřské školy. Mají velkou radost z prvních mlád'at.

V měsíci dubnu děti vystoupily s krátkým programem v Jiráskově divadle na přehlídce mateřských škol „Mateřinka 2006“. Jejich výtvarné práce jste mohli vidět na výstavě, která byla součástí této akce. Na „Rej čarodějnic“ jim maminky připravily oblečení, tatínkové zajistili košťata. Děti soutěžily, tančily čarodějnický tanec, zapojily se do průvodu v obci, vystoupily na hřišti v Sokolovně.

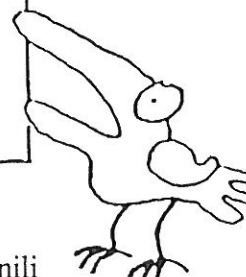
Společně se žáky ZŠ ve Smidarech jezdíme na plavecký výcvik do Jičína. V měsíci červnu změří své síly ve sportovních soutěžích v Novém Bydžově – „Olympiáda mateřských škol“. Na turistických výletech poznávají okolí, pojedou na společný cyklistický výlet. Navštěvujeme kulturní pořady v Jiráskově divadle, s MŠ Skřivany pojedeme do Divadla Spejbla a Hurvínka.

Na konci června je potkáte hezky oblečené se svými rodiči, s kytičkou v ruce, jak jdou na slavnostní rozloučení s předškoláky. Z oken budovy obecního úřadu je slyšet – „nashledanou školko“.

Alena Pokrupová



ZE ŠKOLNÍCH LAVIC



Naše úspěchy

Školní rok 2005/2006 je pro naši školu zatím velice úspěšný. Naši žáci se zúčastnili řady soutěží, ve kterých velice dobře ukázali své znalosti a umění.

Již v prosince jsme se utkali se žáky Východočeského kraje v literárně - jazykové soutěži Svět očima dětí. Žákyně 7. třídy K. Picková obsadila první místo a J. Zvoníková místo třetí. Se stejným úspěchem proběhla i literárně - jazyková soutěž mezi školami Novobydžovska, kde úkolem bylo napsat příběh.

Výsledky: kategorie 6. – 7. tříd
 2. místo K. Picková
 3. místo Š. Myšková
kategorie 8. – 9. tříd
 1. místo J. Havlíček

Ve výtvarné soutěži škol ve Východočeském kraji s tématem Svět jsme rovněž uspěli.

Výsledky: kategorie 6. – 7. tříd
 1. místo P. Křepelová
 3. místo V. Šanda
kategorie 8. – 9. tříd
 2. místo V. Vojtěchová

Únor byl ve znamení recitační soutěže v Domě dětí a mládeže v Novém Bydžově.

Výsledky: I. kategorie (1. – 2. třída)
 3. místo T. Záveský
II. kategorie (3. – 4. třída)
 1. místo L. Šanda
III. kategorie (5. – 6. třída)
 1. místo V. Šana
 3. místo M. Rejthárek
IV. kategorie (7. – 9. třída)
 1. místo J. Materna

Žáci, kteří obsadili 1. – 3. místo, reprezentovali naši školu v okresním kole v Hradci Králové, kde se umístili mezi prvními deseti.

Zapojili jsme se i do výtvarné soutěže vyhlášené smidarskou organizací hasičů na téma: Požární ochrana očima dětí.

Výsledky: I. kategorie
 1. místo D. Záveská
 2. místo B. Příbylová
 3. místo Ž. Říhová
II. kategorie
 1. místo M. Rejthárek
 2. místo A. Myšková
 3. místo D. Wojcik
 A. Hillebrand
III. kategorie
 1. místo Š. Myšková
 2. místo V. Šanda
 3. místo H. Bačová

V březnu 2006 proběhlo v Novém Bydžově první kolo soutěže Superdívka Novobydžovska. Soutěže se zúčastnily dívky: M. Oláhová (8. třída), A. Stiburková (8. třída) a S. Jančurová (7. třída), které ve školním kole zvítězily. M. Oláhová získala mezi dívkami Novobydžovska 2. místo a stala se tak 1. vicemiss této soutěže.

Žáci 9. třídy a čtyři žáci 7. třídy žijí především přípravou na přijímací zkoušky. Připravili jsme si pro ně malý zkušební test. Přijímací zkoušky nanečisto. Akce proběhla ve středu 15. března. Žákyně 7. třídy K. Picková hodnotí tento den svými očima.

Mgr. Hana Špinková

Můj pohled na přijímačky „nanečisto“...

Z mého pohledu mi tato akce prospěla tím, že vím, jak na tom jsem. První hodinu jsem se ještě po očku učila matematiku, i když bych se normálně měla věnovat hodině a jinému předmětu. Po 45 minutách klepavky, nervozity a snad i mírného pocitu nedočkavosti se zazvonilo na přestávku. V tom okamžiku nám, „4 vyvoleným“, zamrzly úsměvy na rtech... Přesunuli jsme se před 9. třídu, kde se celá akce měla konat, a s mírným odporem a div ne s příznaky horečky jsme se vydali do oné neznámé místnosti, kde již čekali tamní „domorodci“. Ještě chvíli jsme v napětí čekali, až vejde náš učitel a na stůl položí ony testy. Po mírném zklamání z toho, že jako jediná ze všech „studentů“ jsem oblečená div ne ve večerním kostýmu, jsem se zasnila do chvíle, kdy už všechno bude za námi. Onen okamžik se ale rychle rozprchl s příchodem učitele, který nás ještě stihl rozpřesazovat na jiná místa. Tak a hodiny byly spuštěny.

Čas běžel úmorně pomalu. Po prvním mrknutí na list papíru jsem se zaradovala, protože onen test neobsahoval žádné rovnice ani jiné mně nepříjemné příklady. Po asi 20 minutách jsem se zaradovala znovu, protože mi zbýval jen poslední příklad a také ten (pro mě) nejtěžší. Po dlouhém pitvání a zkoušení veškerých matematických úkonů jsem si uvědomila, jak strašně je ten příklad jednoduchý. Ale stejně tak jsem sledovala kolegu z 9. ročníku, který ač měl úplně jiný příklad č. 7, si s ním nevěděl rady stejně dlouhou dobu. Po dalších 20 minutách jsem měla vše hotové a zkontrolované... A za dalších pár minut už jsem na chodbě řešila se svými spolužáky odevzdané testy. Zjistila jsem jednu hloupou hrubku, která ale nakonec nebyla podstatná... Všichni jsme dopsali testy a teď čekal ještě test z českého jazyka. Opět mi nedělalo velký problém ho zvládnout, až na dva zákeřné body, které se ale opět ukázaly jako naprosto jednoduché a k smíchu. Nakonec jsem test odevzdala na stůl k paní učitelce a s hlasitým oddechem jsem odešla na školní chodbu.

Tak a je to za mnou, řekla jsem, ale stále ještě zbývají ty pravé přijímačky. Po zkontrolování mých výsledků, které činily plný počet z matematiky a 19,9 bodů z českého jazyka můžu dále pokračovat v přípravě na 24. dubna... Den prvé důležité studentské události v 13-ti leté historii mého života... To je moje úvaha na toto téma... Snad se mi zadaří i příště...

Staronová instituce - Školní rady!

Jestliže v úvodu tohoto článku uvedu taková jména jako Josef Dyck, Václav Matys, Jan Drbálek, František Vach či František Honzák, tak té mladší generaci, která se přece jenom dostane k přečtení Ozvěn Smidarska zřídka, ta jména zcela jistě nic neřeknou.

Ovšem těm starším, kteří přece jenom více pamatují, zcela jistě při vyslovení těchto jmen, naskočí nějaké souvislosti. Tak třeba jméno Dyck. Ve Smidarech, tam kde nyní bydlí pan Vondráček, býval atelier fotografický toho jména. A Matys? Počkejte! Matysové, to přece bývali majitelé mlýnů v Červeněvsi a ve Smidarech. A pan Drbálek to byl přece takový pohyblivý človíček, který znal všechny děti jménem, o kterém psal v Ozvěnách pan profesor Vaníček. Nu a ty další by dopadli asi podobně.

Před více jak 150 lety to byly známé smidarské rody, do nichž tato jména patřila. A tyto rody po dlouhou dobu významně zasahovaly do společenského a hospodářského života tehdejší obce. Všichni to byli většinou občané velmi uvážliví a moudří.

A právě proto byli v roce 1869 jmenováni do tehdy funkce zcela nové a dosud neznámé. Stali se totiž školními dozorci. Bylo to v době, kdy namísto církve, která do té doby dohlížela na školy, převzal tuto záležitost stát. Ten tehdy převzal vydržování učitelů – tedy jejich platy - a to další převzaly obce. Tehdy také poprvé byli jmenováni zemští a okresní inspektoři a místní školní dozorci. A tehdy také byly poprvé zřízeny zemské, okresní a místní školní rady a již zmínění dozorci. A to vše se událo před více jak 150 lety a s menšími obměnami a většími či menšími zásahy do školství většinou přetrvalo dodnes.

A jelikož se zcela právem říká, že není nic nového pod sluncem a vše zde již jednou bylo, vrátili jsme se téměř po 150 letech opět ke starým pořádkům. Tedy k tomu, že zřizovatelem naší smidarské školy se opětovně stal obecní úřad a škola tak dostala právní subjektivitu. To znamená, že učitelé dostávají plat od státu, limity na provoz školy dle počtu žáků, ale i prostředky od obecního úřadu. S těmi zcela samostatně, pochopitelně ve spolupráci se svým zřizovatelem, hospodáří.

Dalším zákonem, který byl obecním úřadem realizován na pátém zasedání zastupitelstva dne 5. 12. 2006, bylo zřízení školní rady ve složení:

Za rodiče: Ing. Jan Rejthárek, Mgr. Aleš Gracík a Pavlína Křepelová

Za OU: Pavel Lošan, Marie Rajmová a Dana Drašíková

Za školu: Mgr. Pavel Sameš, Mgr. Jaroslava Šafková a Zdeněk Slavík

A tato rada v tomto složení má napříště komplexně určovat běh naší školy. A co vše je v její pravomoci? Tak alespoň ve zkratce.

Rada by měla zajišťovat schvalování školního řádu, způsoby hodnocení ve škole, schvalovat povinnou roční zprávu, schvalovat změny v majetku školy a její hospodaření, vyjadřovat se ke vzdělávacím programům školy z pohledu veřejnosti, projednávat zde kladné, ale i záporné podněty učitelů a rodičů, měla by se aktivně podílet na všem, co se děje kolem školy. V případě nutnosti má právo i k vypisování konkurzů na obsazování míst ve škole a vyjadřovat se k nim. Měla by se podílet na zvyšování informovanosti občanů o naší škole.

Takže přejme naší škole s novým vedením, aby se jim v dobré spolupráci s obecním úřadem, včetně zmíněné rady školy, práce dařila. Aby smidarská škola, tak jako kdysi v dávnější minulosti, měla vysoký společenský kredit a všeobecné uznání. Aby práce učitelů a jména, jako kdysi Doležal, Jasanská, Pád a Pádová, Šimon až novějších Drašík, Matějec a Záveský, byla širokou veřejností přijímána s takovým respektem i v současnosti.

VELFR

VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI SMIDAR

Jan Jiří Šantl se narodil 15.května 1798 v Poděbradech. V Praze studoval gymnasium a filosofii. Potom pokračoval studiem práv na universitě v Praze. V roce 1826 se oženil s Alžbětou Hlaváčovou, dcerou mlynáře v Poděbradech. Od roku 1827 působil jako knihvedoucí v Městci Králové. Po třech letech byl zvolen starostou města Poděbrad, přitom byl též právním (justiciárem) v Dymokurech. Vzdal se purkmistrovského úřadu a roku 1834 se stal právním ve Smidarech a od roku 1839 též ve Skřivanech. Roku 1848 byl zvolen za Poděbradský obvod poslancem říšského sněmu. Po dvou letech byl jmenován asesorem soudu v Českém Krumlově a roku

1856 samostatným adjunktem ve Strakoniciích. V roce 1856 se vzdal tohoto místa a vrátil se do rodných Poděbrad jako c.k. notář. Zde 24.března 1858 zemřel.

Napsal několik divadelních her: Staré hodiny, Lest proti lsti, Vdovec a vdova, Jaroslav z Boskovic, Jiří z Poděbrad, Venkovské divadlo, Vlasta. Také napsal Dějepis města Poděbrad. Tato díla byla v rukopise a do našich dob se v archivech nedochovala. Činohra Kouzelnice Černoborka a kat Kutnohorský (1844) vyšla tiskem, byla několikrát provozována v Praze a máme doklady, že byla hrána v Poděbradech ještě na počátku 20. století. Šantl byl také hudebním skladatelem a hudebníkem. Jeho skladby vyšly tiskem např.: Figaro - Walzer für das Pianoforte, Poděbrader Tänze, Šárčina lest.

Ve Smidarech se zapojil Šantl do vlasteneckého života. Účastnil se založení veřejné knihovny a napsal o tom článek do časopisu Květy. Do této knihovny věnoval 20 knih. Již předtím v Městci Králové sloužila jeho soukromá knihovna veřejnosti.

Literatura:

V. Šrám: Paměti městečka Smidar nad Cidlinou, s. 301 - 303

Ottův slovník naučný, díl 24, 1906

Slovník naučný, Dr. F.L.Rieger, 1872, sv. 9

Josef Hladič se narodil kolem roku 1765. Ve Smidarech je připomínán od roku 1782. Byl zde učitelem a více let radním písařem. Roku 1789 se oženil s Annou Havelkovou a jeho dcera Viktorie se stala manželkou básníka a justiciára zdejšího panství Karla Sudimíra Šnajdra. Po 29 letech manželství ovdověl. Za šest let se znovu oženil s vdovou Josefou Teřkovou. Josef Hladič byl učitelem 47 let a zemřel 18.června 1829 na zápal plic ve věku 64 let.

Pan učitel byl výborný hudebník. Ve Smidarech měl kapelu a kostelní sbor. Byl dokonce hudebním skladatelem. Na kůru v Bohdanči se dochovala jeho pastorela. V hudebním oddělení Národního musea jsou pravděpodobně jeho chrámové skladby (se jmény Hladisch, Hladitsch, Hladitz).

O Josefu Hladičovi píše pan farář Šrám v knize Paměti městečka Smidar nad Cidlinou na s. 274 – 275.

Také se o něm píše v hudebních slovnících. Pazdírkův Hudební slovník naučný, (část osobní A-K, 1937), Československý hudební slovník osob a institucí, (díl 1, A-L, Státní hudební nakladatelství Praha, 1963), Slovník českých sbormistrů (část A-L, Divadelní ústav 1982). Tyto slovníky vycházejí hlavně z knihy V.Šráma.

Zdeněk Slavík - učitel

ROZHOVOR S ŘEDITELKOU ZÁKLADNÍ ŠKOLY SMIDARÝ MGR. HANOU MUSÍLKOVOU

1. Jak se Vám líbí na novém pracovišti?

Než jsem nastoupila na místo ředitelky, působila jsem jako učitelka na 1. stupni Základní školy v Novém Bydžově. Ráda bych tady zúročila zkušenosti a řekněme i jisté organizační schopnosti. Ve školství se pohybuji 20 let, žádnou jinou práci jsem nevykonávala, dobře ho znám. Mohu říci, že ve Smidarech se mi líbí. Škola potřebovala koncepční změny a ty se mi daří uskutečňovat. Dobře spolupracuji s radou i s některými členy zastupitelstva, jsou vstřícní ke změnám a pomáhají mi. Většina rodičů jsou lidé, kteří chápou, že vzdělání jejich dětí je velmi důležité, že dnešní doba nevystačí s tím, co bylo před lety. Když spojíme síly my, učitelé, rodiče, radní i naši žáci, vybudujeme školu, ve které se cítí dobře děti i kantoři a která dá žákům výborné základy pro další studium. Proto jsem tady.

2. Jaká je vaše vize do budoucna?

K základnímu cíli, který jsem uvedla, se dostaneme jednotlivými konkrétními kroky. Největší práce nás po celý rok bude čekat na tvorbě školního vzdělávacího programu. Od roku 2007 z rozhodnutí Ministerstva školství musí mít každá škola vypracován svůj. Nejde jen o různý počet hodin jednotlivých předmětů, ale i o způsob výuky. Stručně řečeno: ministerstvo školství zadá výstupy (co má žák umět), ale jak a kdy to škola naučí, to už je na ní. Práce na programu naše učitele velmi zaměstnává a klade na ně i velké časové nároky (školení v pedagogických centrech, tvorba jednotlivých plánů, zapracování kompetencí do programu apod.).

Dalším velkým úkolem je renovace počítačové učebny, aby žáci mohli pracovat s těmi nejlepšími výukovými programy. Protože financí nikdy není dost, pokoušíme se získat peníze i z jiných zdrojů (granty a dotace). Denně učebna slouží od 7.00 a žáci mají možnost volného pohybu v učebně až do 15.00, po dohodě i déle. Bylo by však škoda nevyužít učebnu i v pozdních odpoledních hodinách. Ráda bych proto pořádala počítačové kurzy pro občany z obce a okolí, pro maminky na mateřské dovolené (např. i s možností hlídání v době kurzu), to vše za symbolickou cenu. Chci tak pomoci občanům, kteří hledají nové zaměstnání, kde práce s počítačem patří k nezbytným dovednostem. Pro seniory chystáme projekt „Píšu si s vnukem, píšu si s vnučkou“. Na konci kurzu, který povede zkušený učitel a nejlepší žáci, nebude problém pro dědy a babičky mailovat se svými vnoučaty, být s nimi v kontaktu v duchu doby.

Od září bychom rádi zřídili pro žáky studovnu, kde by se mohli připravovat na výuku, psát si své seminární a jiné práce. Studovna by měla vypadat jako skutečné studovny na středních i vysokých školách. Rádi bychom tak žáky vychovávali i prostředím, ve kterém se budou pohybovat. Klid, ticho, hledání knih, tvorba prací, zápis literatury apod. Tyto prostory budou mít svou otevírací dobu a využijí je i redaktoři školního časopisu.

Na škole jsme otevřeli i školní bufet, který se setkal s velkým ohlasem, kde si za velmi příznivé ceny si děti mohou koupit jídlo a pití. Na škole pracuje školní parlament, který tvoří zástupci jednotlivých tříd a řeší spolu se mnou všechno, co jim leží na srdci. V dubnu opět vyjedeme na plavecký kurz (i s naší MŠ), pořádáme zájezdy do divadla, kina, v květnu se chystáme do Prahy. Na naší škole, jako jedné z mála, funguje výborně práce s dětmi s poruchami učení (dyslexie, dysgrafie, dyskalkulie), kdy žáci např. na český jazyk přebírá speciální asistentka a pracuje s těmito dětmi tak, jak potřebují.

Velký ohlas získaly dva ping-pongové stoly, které jsou postaveny na chodbě a ve vestibulu a jsou opravdu neustále obleženy. Fotbalové hřiště, které škola vlastní, nemá dobrý povrch, a proto jsme požádali o pomoc obec, abychom ho zprovoznili a děti měly kde hrát. Každé odpoledne si žáci mohou vybrat z mnoha kroužků a trávit tak smysluplně čas, kdy čekají na

autobus. Rádi bychom v příštím školním roce pořádali i pro 1. stupeň školy v přírodě (letní i zimní).

Protože jsme v širokém okolí jediná škola, která je bezbariérová, jsme schopni vzdělávat i děti s tělesným postižením. Máme asistenta pedagoga a o dalšího budeme letos ještě žádat.

3. Jak velká byla očekávání? A následný dojem?

V každém novém zaměstnání se musíte nejdříve zorientovat. Nerada soudím podle prvního dojmu. Myslím, že s většinou mých kolegů si rozumím. Mrzí mne snad jenom, že někteří rodiče, a je jich bohuďák málo, kritizují školu za to, že dodržuje zákony, že chce jejich děti učit lépe. Jsem bojovnice a nepokládám se při prvním neúspěchu. Budu dál vysvětlovat a věřím, že najdeme společnou řeč. Z každého úspěchu našich žáků mám radost já i moji kolegové. Trojúhelník učitel-žák-rodič musí fungovat. Jinak se neheme z místa.

4. Chystáte se zefektivnit provoz školy?

Efektivita školy po stránce výukové i provozní je pro mne prvořadá. Konat věci bez efektu je nesmyslné. Pedagogickou stránku jsem již popsala dostatečně. V provozu školy jde především o hospodárné jednání. Je zde jeden balík peněz na provoz. Když budeme rozumně hospodařit s energiemi a hodně prací zvládneme svépomocí, zbyde více peněz na vybavení školy a kvalitní pomůcky, které žákům budou dobře sloužit.

5. Jaká byla vaše předchozí praxe?

Osmnáct let jsem učila na Základní škole V. Kl. Klicpery v Novém Bydžově 1. stupeň a hudební výchovu. Pracovala jsem tam ráda a se svými bývalými žáky se dodnes s radostí scházím. V současné době studuji na Univerzitě Hradec Králové obor výchovné poradenství, kde bych letos měla již končit. Od září se chystám k funkčnímu studiu pro ředitele škol.

6. Cítíte z učitelské profese jistou dávku poslání?

Bezesporu. Práce učitele nezačíná ani nekončí zvoněním. Kromě výuky má mnoho další práce, kterou koná často doma po večerech, neboť na ni potřebuje klid. Musí být nejen odborně, ale i morálně zdatný. Zvládnout přes 20 dětí ve třídě, dokázat se jim přiblížit, zaujmout je, „rozdat se“, když každé dítě je jiné a každé má jiné potřeby, ovládat se a ještě k tomu dokázat naučit potřebnou látku, to je skutečně náročné. Učitelé, kteří svou práci nedělají dobře, nemohou počítat s mojí podporou. Těch druhých si velmi vážím a děkuji jim, přestože je jejich práce finančně dodnes státem špatně ohodnocena.

7. Jaký je váš názor na vládní politiku ve školství?

Každá vláda i všechny volební strany označují za prioritu školství. Finance, které však do vzdělávání přitékají, jsou nedostatečné. Mohu říci, že některé kroky Ministerstva školství vítám. Např. nové vzdělávací programy. Učitelé z nich mají strach, ale neobjevujeme objevené. Šikovný a kreativní učitel tak vyučoval už dříve. Jen to vše sladit a napsat koncepci na papír. Zdá se mi, že některé kroky jsou nešťastné (financování škol podle počtu žáků, nekonceptnost maturit, neustálé výkazy, statistiky, vyhodnocení, finanční hodnocení pedagogů). Chci-li do školy přivést dobrého angličtináře, nemohu ho dobře zaplatit. Kdo je

jazykově zdatný, vydělá si v jiných sférách rozhodně více a těžko do školy nastoupí. Zůstávají tak jen opravdoví nadšenci.

8. Co byste vzkázala rodičům, kteří se rozhodují, kam dát své dítě?

Neváhejte a přijďte se podívat. Budeme pořádat Den otevřených dveří. Rodiče si mohou celou školu prohlédnout, rádi jim poradíme a vysvětlíme vše, co je bude zajímat. V červnu srdečně zveme rodiče stávajících i budoucích žáků do areálu školy na Zahradní slavnost. Nabízíme mnoho zájmových kroužků v odpoledních hodinách a tím stíráme argument, že v malé obci taková možnost chybí. V mnohem menší míře než ve městě se u nás objevují sociálněpatologické jevy (šikana, drogy, alkohol apod.). Smidarská škola má velkou výhodu v prostorách. Děti od jara budou moci trávit velkou přestávku i na trávníku před školou. O tom se velkým městským školám jen zdá.

9. Jaký je podle vás přínos školské rady na fungování školy?

Školskou radu musí mít ze zákona každá škola. Její povinností je scházet se minimálně 2krát ročně. Naše školská rada měla od ledna zatím jednu schůzku, ale s jednotlivými členy rady jsem stále v kontaktu a projednáváme operativně co je třeba. Ředitel členem školské rady není. Pevně věřím, že Školská rada na Základní škole a Mateřské škole Smidary bude pro nás a zejména naše žáky přínosem.

Rozhovor vedl Richard Zábranský

Úspěchy naší školy

V poslední době jsou žáci naší školy velmi úspěšní. Vynikajícího úspěchu dosáhlo družstvo ze 7. třídy ve složení Jan Malý, Jan Šana, Patrik Lubas, Pavel Lemberk, které se umístilo na 1. místě v regionální soutěži **Drogy**, která byla uspořádána pod záštitou Evropské unie. Kluci museli předvést opravdu velké znalosti z této problematiky a dokázali v silné konkurenci porazit i městské školy. Pro školu pak vítězné družstvo obdrželo sportovní náčiní v ceně několika tisíc korun.

Skvělého úspěchu dosáhli i **fotbalisté v Coca cola cupu**, který každoročně pořádá ZŠ v Hlušicích. Tým ve složení Sanko, Janáček, Kánský, Karban, Materna, Špinka, Malý M., Kružík, Bergl, Lubas, Lemberk P., Hlavatý, Lemberk O., Šoltys vybojoval 2. místo.

Výborně zabodovali i žáci 4. a 5. třídy v **okresním kole leteckých modelářů** v Hořicích. Žák 5. třídy Václav Šana obsadil v silné konkurenci 3. místo a do krajského kola postupují František Dohnal, Dominik Špinka a Lukáš Šanda.

V **okresním kole „Požární ochrana očima dětí“** jsme měli také několik železek v ohni. Deniska Závěská z 1. třídy získala krásné druhé místo ve své kategorii a Dominik Wojcik 1. místo v kategorii mladších žáků.

V soutěži o **Novobydžovského slavíka** se na krásném třetím místě v kategorii 1. – 2. tříd umístila Jaroslava Hájková. **Regionální kolo recitační soutěže** bylo pro nás také velmi úspěšné. V I. kategorii vybojoval 3. místo Tomáš Závěský, ve II. kategorii 1. místo Lukáš Šanda a ve III. kategorii Michal Rejtárek 3. místo.

Všem žákům gratulujeme a děkujeme za vzornou reprezentaci školy. Poděkování patří také p.učitelce Mgr. Haně Špinkové, Mgr. Janě Rejthárkové, Mgr. Pavlu Samešovi, Mgr. Heleně Vinterové, Mgr. Lucii Huškové a Ing. Jiřímu Kučerovi, kteří naše žáky tak skvěle připravili.

Zmizelí sousedé

Hana Musílková
ředitelka školy

Znalost historie nás může poučit o skutečích, které by se už nikdy neměly opakovat. Nešťastným příkladem je holocaust. Je velice důležité nezapomenout na to, co se stalo. Většina dnešní generace nemohla na štěstí nic podobného zažít, proto je důležité si neustále připomínat hrůzy a bezpráví, které je člověk schopen. Zvěrstva druhé světové války jsou i po šedesáti letech problematickou záležitostí. Občas se v novinách objeví zpráva o tom, jak se nějaký rádoby historik snaží zpochybnit existenci koncentračních táborů, za což je následně

odsouzen. Už tato absurdní drzost vypovídá o potřebě informování široké veřejnosti. Proti té je nutné bojovat. Kdo si myslí, že genocida je minulost, bude překvapen jejím výskytem během kosovské války. Nechce se tomu věřit, ale historie se opakuje.

Snad i proto vznikl projekt *Zmizelí sousedé*, zabývající se svědectvími pamětníků a obecnými údaji o židovských komunitách. Námětem nejsou jen Židé a Romové, ale i čeští intelektuálové, handicapovaní a jinak „nepohodlní“ lidé. Celý projekt byl vytvořen za velké podpory Vzdělávacího a kulturního centra Židovského muzea, ale především vznikl díky studentům základních a středních škol. Žáci shromažďují výpovědi svědků oné pohnuté doby, získávají informace, fotografie z archívů a deníků. Výsledkem toho jsou literárně-badatelské práce soustředěné do třináct panelů, jež jsou veřejnosti přístupné ve formě putovní výstavy. Sborníky se zabývají různými otázkami, jako například: Kdy vznikla místní židovská obec? Kde se nachází židovský hřbitov, zbytky synagogy a pamětní desky? Čím se lidé za války „živilí“? Jaká byla jejich zkušenost s projevy antisemitismu před a během války? Vrátili se

z koncentračních táborů? Setkali se ještě někdy se svými příbuznými?



Dne 21. 3. 2006 byla slavnostně otevřena výstava *Zmizelí sousedé*. Stalo se tak v budově základní školy ve Smidarech. Ve dvě hodiny odpoledne uvedla výstavu ředitelka Mgr. Hana Musílková projevem, ve kterém oslovila přítomné a nastínila hlavní myšlenku projektu. Pozvání přijali zástupci obce jako například pan starosta Tauchman, paní místostarostka

Rajmová a jiní zastupitelé, dále pak čelní představitelé okolních škol, smidarský učitelský sbor, bydžovský kněz Mgr. Marian Benko a mnoho dalších. Po proslovu paní ředitelky jsme se na její doporučení odebrali do učebny, kde nás čekala hudební produkce. Dvě písně zazpívala Nikola Zechovská v doprovodu bicích a klavíru, na které hráli Rost'a Karban a pan učitel Mgr. Vávra. V další části zazpíval hebrejské písně a zahrál na kytaru kněz Mgr. M. Benko. Následně jsme se přesunuli na chodbu v prvním patře, kde se zahájil raut symbolickým přípitkem. Zúčastnění si pročítali sborníky a diskutovali na dané téma. Některé překvapila nová image školy, jiné zase velká účast. Tato akce měla bezpochyby i prezentační účel. Výstava byla k vidění po celý týden od rána po patnáctou hodinu odpolední.

Myslím, že výstava svůj účel splnila a pomohla připomenout lidem, jak holocaust dokázal změnit lidské osudy. Kéž bychom se učili o genocidě už jen z učebnic dějepisu.

Rich

Základní škola a Mateřská škola, Smidary

Vás srdečně zve na

Velkou zahradní slavnost,

která se koná v pátek 16. června 2006
od 14.00 hodin v areálu školy

Atrakce pro děti, sportovní zápolení žáků, učitelů i rodičů, program žáků školy, prohlídka školních prostor, výstava „Tohle dělám já“, živá hudba, občerstvení

DOPISY ČTENÁŘŮ

Smidarské náměstíčko!

Skutečně se zájmem jsem si přečetl odezvu paní Marie Ondráčkové na článek uveřejněný v květnovém čísle našeho časopisu k poměrům panujícím ve zmiňované lokalitě Smidar. Se zájmem proto, že mohu konstatovat, že se přece alespoň někdy v naší obci najde někdo, kdo má co říci k věcem veřejným a kdo má svůj vlastní názor a dokáže si za ním nejenom stát, ale i osobně se angažovat v jednání na obecním úřadě. A mohu konstatovat, že v tomto případě nebyla sama, našli se i další. Zatím však, bohužel, bezvysledně, neboť nic podstatného se v těchto záležitostech nestalo.

Tato lokalita, jak trefně uvádíte „smidarské náměstíčko“, patrně pod dojmem současného televizního seriálu, skutečně doznalo v minulých letech výrazné změny, pokud jde o celkový vzhled. A to právě díky podnikatelské činnosti rodin pana Pokrupy, Kodrů a pana Zátroka. O tom není sporu. Proč někoho dobrého nepochválit.

Pokud jde o Vaši kritiku chování některých občanů naší obce v prostorách „náměstíčka“, zde nemohu než plně souhlasit. Shodou okolností jsem ve stejném čísle časopisu o tomto problému psal v obsáhlejšímu článku k této problematice, včetně návrhu na řešení. Podotýkám, že začátkem roku vyšly nové zákony, které v tomto směru dávají určité možnosti tyto problémy řešit. Jenom skutečně chtít. Zatím se náprava nepodařila. Ale snad si tyto články přečtou i naši zastupitelé a rozhýbají se něco udělat. Snad!!

V článku dále zaznělo slůvko park. I o něm jsem se ve svém článku zmínil a zároveň projevil svůj názor. On ten náš parčík zasluhuje poněkud více pohledů, než jenom apelovat na nepřístojnosti, které se zde dějí. On ten park byl před více než 100 lety zřízen našimi předky a to s neobyčejnou citlivostí, urbanisticky s dobrým začleněním do této lokality. Víte, oni ti naši předkové měli mnohem větší cit a vnímání pro přírodu než máme dnes my. Stromy a keře byly téměř všude. V samotné obci tři parky, zeleň u kostela, na Sokolovně, na Stávku, v Dalesově, aleje kolem cest. A my neděláme od padesátých let minulého století nic jiného, než že kácíme a likvidujeme. Je to asi pohodlnější – je to staré, nebezpečné a já nevím jaké výmluvy použít, než něco obnovit a neustále tím zlepšovat životní prostředí.

Ale vraťme se zpět k parčíku. Ten byl vlastně neúprosně totálně zlikvidován v druhé polovině padesátých let do dnešní neutěšené podoby. A dnes? Dnes potřebuje zásadní odbornou renovaci pod dohledem zkušeného zahradního architekta. Jeho podoba by se měla, alespoň z části, vrátit k původní podobě těch komunikací, které zde kdysi bývaly a které tvořily malebná zákoutí a směřovaly do středu parku k sousoší. Zde, jak všichni víme, byla přímo oáza klidu včetně laviček, kde starí občané odpočívali při cestě ze hřbitova a pozorovali tehdejší cvrkot v této části obce. Obec měla i další chloubu. Nádherný park u dnešních chovatelů. I ten byl v padesátých letech zničen, proti vůli občanů, prosazením výstavby domku – úřadovny policie. A podobně tomu je i s parkem na Hradčanech. I ten by potřeboval renovaci.

V závěru mi vytýkáte, v mém článku použitou, větu „nevzhledné stodoly pana Kafky“. Uznávám, tato věta měla znít „nevzhledné stodoly NÁJEMCE pana Kafky“ neboť on skutečně nikdy nebyl majitelem. Ovšem v článku jsem použil tak zvaného lidového názvu – lidové mluvy. Neboť nikdy nikdo neřekne jinak než např. Čapkovy dolíky, Doležalova hospoda, či nověji Šefarák u Panaru. Jistě nebylo v mém úmyslu poškodit jméno pana Kafky, se kterým jsem já osobně, měl velmi přátelský vztah, šlo mi jen upozornit na stav těchto budov a podstatnou změnu ve vzhledu, díky novému majiteli.

V případě, že by občané u obecního úřadu nenacházeli správného pochopení nebo že jejich připomínkám není věnována dostatečná pozornost a že je někdy těžké dosáhnout nápravy, pak mají možnost. Ano, v tomto roce, v roce 2006 budou nové volby. Takže si mohou zvolit nové zastupitele, takové, kteří budou ochotni více jim naslouchat a budou v následujících letech realizovat daleko více odvážnějších projektů ve prospěch občanů. Musí se však i oni daleko více angažovat ve věcech veřejných.

Fr.Havelka

Milí čtenáři Ozvěň Smidarska.

Při zrodu myšlenky vydávat místní zpravodaj bylo přání seznamovat občany Smidarska a okolí nejenom s aktuálními problémy v obci, ale i s její historií a bylo také očekáváno, že občané budou přispívat svými znalostmi, zkušenostmi, postřehy. Proto byly založeny Ozvěny Smidarska. V prvních vydáních se toto poslání dařilo plnit, například formou povídek a různých historek v podání PhDr. Františka Vaníčka.

Jsem si plně vědom toho, že ne každý občan je ochoten a schopen veřejně projevit své názory. Naše současná společnost, bohužel, se vyznačuje tím, že si kdokoli dovolí mluvit nebo psát nepravdy a lidé znalí věci jenom kroutí hlavou. A právě tato okolnost mne donutila, abych alespoň všeobecně reagoval. Nepovažuji se za osobu, která chce radit a navádět někoho jak se má chovat na veřejnosti a jak dalece může kritizovat druhé. Chci se jen pokusit tyto nepravdy v několika případech, které byly v Ozvěnách uvedeny, objasnit.

Vodní nádrž u Trioly: Výstavba byla prováděna dle vypracované projektové dokumentace a splňovala všechny podmínky, aby mohla být získána finanční dotace od státu. Celková finanční částka a podmínky čerpání dotace byly splněny. Kontrola dle smlouvy byla provedena bez připomínek. Tedy žádný občan nedaroval pozemek apd. jak uvedl, ve svém článku v prosincovém čísle zpravodaje, pan Havelka. Tvzení, že se provedlo „koupaliště“ je velká lež a veškeré úpravy vodní nádrže jsou uvedeny v podmínkách stavby.

Dům s pečovatelskou službou: Snaha o vybudování této stavby trvala téměř 8 let. Zastupitelstvo obce vybralo budovy, což bylo podmínkou využití státní dotace, neboť nebylo v silách OÚ finančně zajistit realizaci bez pomoci státu. Po vypracování l. žádosti na Státní fond životního prostředí, docházelo postupně ke změnám podmínek pro přiznání dotace a žádost musela být mnohokrát měněna nebo doplňována. Všechny podmínky byly konečně splněny, přesto SFŽP stále z finančních důvodů z roku na rok oddaloval přidělení finančních prostředků. Osobně jsem již byl smířen s tím, že výstavba nebude realizována. Po obdržení zprávy o přiznání dotace jsem ihned, spolu s Ing. Novotným, jednal v Praze na SFŽP o možnosti změny umístění stavby do Smidar. Byl předpoklad získání pozemku od státního fondu. Bohužel, tento záměr byl kategoricky SFŽP zamítnut s tím, že by byla zrušena již přidělená dotace a musela by se podat nová žádost. Z dosavadních zkušeností s l. žádostí, že nová dotace není reálná, bylo doporučeno novému zastupitelstvu přehodnocení situace. Vše dopadlo tak, jak dopadlo a myslím, že rozhodnutí bylo správné!

Sokolovna: Zcela zásadní problém. Její minulost a dopad je znám pouze starším občanům. Myslím si, že hlavně pan Havelka by v této záležitosti mohl občanům objasnit neslavný konec této, dovolím si tvrdit, důležité budovy.

Aby nedocházelo k dalším nepříjemnostem, myslím, že by se při zveřejňování kritických článků měly dodržovat hlavní zásady:

- Každý má možnost vyjádřit svůj názor a představy o čemkoliv, chce-li občan ovšem věcně kritizovat, musí být jasně kritizovaná věc doložena
- Za projevenou kritiku se nikdo nemusí a nesmí skrývat pod různými, nic neříkajícími zkratkami místo podpisu
- Zdroje kritiky nesmí být v žádném případě „hospodské, pivní, stánkařské a jedna paní povídala“.

Nakonec mi dovoluť vyjádřit přání a upřesnění citace zmíněných kritik. Jedná se o mnohé sliby, které jsou připisovány některým lidem i mně. Je mnohem horší skutečnost někoho nebo něco kritizovat a sám nebýt schopen přesvědčit jiné o nějaké prospěšné nebo záslužné skutečnosti ve prospěch Smidar a jeho okolí.

S pozdravem

Jan Šefara st.

Kupuji, tedy jsem

(fejeton)

Zpěv ptáků mě probouzí do soboty. Konkrétně do 6-ti hodin ráno. Většina spánkumilovných občanů mého městečka si ještě užívá sladkého snění a vyhřívá se v krásné teploučkých peřinách. Ne však já. Pro mě by to byla ztráta času. Pravda, sem tam ještě zívnu, ale jinak kmitám jako beruška – rychle obléct – černá sukně, červené ponožky a červené tričko s dlouhým rukávem. Moment...červená letos není moc „in“... Takže změna! Černá sukně, modré ponožky s bílými proužky a azurově modré tričko s krátkým rukávem (samozřejmě se žlutým nápisem, který mému okolí říká, že já tedy sexy opravdu jsem!). Ted' rychle nasnídat – čokoládové müsli s kousky oříšků mi jistě zaručí energii pro celý den – tvrdila to ta krásná, hubená paní v reklamě, no a kdo by jí nevěřil? K tomu půlku pomeranče, sklenici mléka a šálek medem oslazeného čaje.

Poté se přesouvám do koupelny, kde cítím svoje zoubky tou nejlepší pastou na českém trhu - svůj chrup mám po vyčištění tak zářivě bílý, že mě odraz v zrcadle málem oslepí...

V této chvíli podstupuji proces hominizace (neboli polidšťování). Pro ty, co stále nechápou – za pomoci očních stínů, tužky na oči, řasenky, make-upu, pudru a dalších šikovných a nezbytných „udělátek“ se ze sebe snažím vytvořit člověka, kterého se nikdo nelekne. O 20 minut později jsem hotova a nutno podotknout, že i celkem spokojena.

Ovšem nyní mě čeká ten nejtěžší úkol. Po špičkách se vplížím do pokoje svého bratra a civím na něj. Civím na něj, protože chci, aby se vzbudil a dovezl mě do toho nového, skvělého, ba dokonce nejlepšího supermarketu v Hradci Králové. Otvíralo se minulou středu a já vím, že dnes bude můj šťastný den – nakoupím hory a hory oblečení. Vždyť výplatu z letní brigády si šetřím právě pro tento účel!

Ale ouha! Civění nezabírá a já ho tedy musím probudit k životu poněkud tvrdší metodou – zatřesu s ním. Jistě, krutý způsob. Ale nákup je nákup. Bratr se vzbudí a za mírného „remcání“ se během 5- ti minut vypraví k odjezdu. Ale nemyslete si, že mi dělá řidiče zadarmo! Jako protislužbu mu musím uklidit jeho pokoj – od podlahy až po strop...a že to bude práce!

Nasedáme do auta a vyrážíme na cestu BYDŽOV – HRADEC KRÁLOVÉ – BYDŽOV. Neustále poposedávám a nervózně si okusuji své krásně nalakované nehty, které barvou laku samozřejmě ladí k oblečení. Už jen 15 kilometrů, 10, 7, 6, 4, 2, 1! A jsme na místě! Z okouzlujících nehtů mi zbyly jen nechutné ohryzané pahýly. No co, nikdo není dokonalý...

Při vstupu do jednoho z mnoha obchodů nově otevřeného nákupního centra se na mě pronikavě zadívá zdejší prodavačka. Asi si myslí, že nemám peníze, že chci jen okukovat... Ale to se teda pleteš, pusinko! Zašklebím se na ni, protože mě v peněžence hřeje 5000 poctivě vydřených korun.

Prohrabávám stojany s tričky, prohlížím kalhoty, sukně a zklamaně shledávám, že se mi vlastně vůbec nic nelíbí. Už už odcházím z obchodu, ale v tom si povšimnu vítězoslavného pohledu prodavačky. Jakoby řkala: „Vždyť jsem to věděla. Nic sis nekoupila, protože na to nemáš!“ Ale to tedy ne! Já to takhle nenechám - popadnu první (a shodou okolností i nejdražší) rifle v celém obchodě a hrdě, s nosem trochu nahoru, kráčím směrem k pokladně.

„4980 korun“ proneše s očividně falešným úsměvem na rtech ta protivná slepice za pokladnou. Ležérně jí podám příslušný obnos a hrdě odcházím z obchodu.

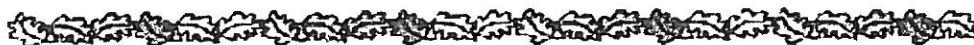
Ale jelikož jsem během 10 minut utratila veškeré peníze, tak zase můžu jet směr domov. Ještě zběžně „prolétnu“ další obchody a s hrůzou zjišťuji, že všude mají hezčí, kvalitnější a levnější „hadýrky“. Další zklamání následuje, když mi můj bratr absolutně zkritizuje mé nové, natruc koupené kalhoty.

Mlčky se posadím zpátky do auta, stěží zadržuji pláč. Není to lehké, ne, vůbec

není lehké to nakupování. Brečím kvůli pitomé prodavačce, hrozným kalhotám (jež mi vůbec nesedí, ale to zjistím až o týden později) a chci domů!

Bratr zaparkuje auto, já ještě vyberu reklamní letáky ze schránky. Z jednoho z nich na mě mile mrkne zpráva, že za týden se otvírá nový, absolutně nejlepší obchod s oblečením. Brek ustane, vystřídá ho vítězný úsměv – otevírání nového obchodu? Tam já nesmím chybět!

Petra Janoušková



Kostel sv. Stanislava ve Smidarech

- historie, minulost, budoucnost, názory, mýty, zbožná přání.

Kostel sv. Stanislava ve Smidarech a jeho současný neutěšený stav, kdy je z technických důvodů uzavřen, vzbuzuje stále živý zájem občanů a obavy o jeho další osud. Nejenom občanů smidarských, ale i návštěvníci obce se nad jeho stavem pozastavují a snaží se dopátrat, jak k takovému stavu mohlo dojít. Pojďme se tedy spolu podívat, co všechno tomu předcházelo.

Historie tohoto kostela:

Historie kostela, ale i fary, můžeme vystopovat daleko před 16. stoletím, ještě v době feudalismu. Jeho současnou podobu nebo alespoň přibližnou podobu známe od století sedmnáctého. Kostel v minulosti třikrát vyhořel, vždy byl však, většinou z církevních prostředků, obnoven, aby jako fenix vstal znovu z popela v podobě ještě krásnější. Církev po celá staletí neúnavně shromažďovala svůj majetek. Jednak z odkazů a příspěvků věřících a z příspěvků obcí. Měla svoje hospodářství, množství lesů a polí, které pronajímala a i na nich hospodařila. Mohla si tedy dovolit udržovat kostely v pořádku, aby sloužily k tomu k čemu byly určeny – k sakrálním (bohoslužebným) obřadům. V minulosti ovšem církev a kostely významným způsobem zasahovaly do života každého občana. Počátek života – narození – začínal zápisem v matriční knize, která byla vedena na farách. Mnoho občanů, kteří se hlásili k víře, bylo pokřtěno v kostele. Ti, kteří skončili svoji životní pout', odešli na věčný odpočinek z kostela, odkud je na místní hřbitov doprovodila nejenom rodina, ale téměř celá obec. I oni měli svůj zápis v matriční knize. Kostel byl tehdy i jediným kulturním stánkem, kde si i nevěřící rádi poslechli varhanní koncert, či zpěv – u nás např. pamatujeme na paní Bradnovou. Kostel nesloužil jenom potřebám Smidar, ale smidarská farnost byla velmi rozsáhlá, sahala až k Lískovicím.

Uběhla staletí, kostel se stal svědkem všech válek, které přešly naší zemí, vždy tu byl a doufejme, že i nadále bude. Jako hrdý svědek minulosti, ale snad i budoucnosti, pro mnoho Smidarů nezastupitelný symbol historie obce. První je kostel, kdo nás přivítá, když se vracíme z dovolené či ze zaměstnání, ať přijíždíte do Smidar odkudkoli, vždy je to kostelní věž, která vás upozorní, že se vracíte domů.

Historie poněkud mladší.

Významným předělem v historii kostela byl rok 1948. Tehdy u nás došlo ke změně společenského zřízení. Začali jsme budovat socialismus. A ten, jak všichni víme, nebyl církvím nijak příznivě nakloněn. Rozsáhlé majetky církve byly zabráný státem a ponechány jen ty skutečně nejnutnější k náboženským účelům. Tím na sebe stát převzal povinnost pečovat o kostely, ale nebyl dobrým hospodářem. Kostel ve Smidarech byl ale nadále v provozu. Když ale v roce 1955 zemřel poslední farář Vrtička – výborný hospodář a správce, kostel začal pomalu chátrat. Na smidarskou faru již nikdy žádný stálý farář nepřišel. Církev, která přišla o svůj majetek, neměla dostatek prostředků na údržbu. Ostatně majetkové vztahy církve a státu nejsou dosud uzavřeny. Jediným úspěchem byla oprava věže v roce 1970.

Po roce 1990 se zdálo, že v tomto směru nastanou lepší časy. Kostely v okolí byly opravovány, ale u nás byl klid. Téměř nic se kolem kostela nedělo. Ale to bychom zase byli nespravedliví. V minulém období starostování pana J.Šefary byl přece zcela rekonstruován kostelík sv.Jiří v Loučné Hoře jako významná kulturní památka. I kolem našeho smidarského kostela vedl zmíněný starosta jednání. Ovšem byla neúspěšná. I faru chtěl odkoupit od církve, vybudovat byt a kancelář pro faráře a zbytek restaurovat na obecní byty. Církev ale odmítla. Zkáza tak pokračovala nadále.

Události nejnovější.

Utěšený stav kostela byl stále předmětem kritiky občanů i na zasedání zastupitelstva obce. Dokonce i občanka Smidar paní Anna Vondrusová napsala osobní dopis na Biskupství v Hradci Králové. Odpověď přišla obratem – rádi bychom něco udělali, ale nejsou finanční prostředky. Současný starosta pan Jaroslav Tauchman vyprovokoval v roce 2003 schůzku se zástupci biskupství. Obec měla při této příležitosti zájem i o odkoupení fary, ale byla již prodána, aniž to bylo dáno na vědomí obci. Výsledkem jednání bylo rozhodnutí o uzavření kostela z technických důvodů, nutnosti statického zajištění a zajištění střechy a krovu. Příslušná finanční částka byla uvolněna a práce byly provedeny. Na kostel byly již v minulosti žádány finanční prostředky z programu obnovy architektonického dědictví, marně.

A co církev?

Její názory jsou celkem rozporuplné. Na jedné straně se ke kostelu hlásí, ale v tisku (Hradecké noviny ze dne 7. a 16.2.2006) se, na straně druhé, přiklání pan Doskočil – zástupce církve - k možnosti bezúplatného převodu do majetku obce.

A co na to občané?

Názory lze rozdělit do několika rovin. Jedna skupina je s úsudkem hned hotova – kostel je majetkem církve, ať se stará. Když kostel spadne, nám to nevadí. Ovšem tudy cesta nevede. Zapomínají, že i likvidace něco stojí a to řádově miliony a to je pak lepší investovat tyto peníze na obnovu. Druhá skupina občanů chápe, že je to významná památka, dominanta Smidar. Třetí skupina, méně početná, ta má zase jiný názor. Tvrdí, že v minulosti obecní úřad a zastupitelé, neměli skutečný zájem o řešení tohoto problému a říkají, že kdyby od roku 1990 dávali z obecních rozpočtů, které se pohybovali od devíti do třinácti milionů třeba jen 200.000,-Kč na údržbu kostela, bylo by to dnes za těch 15 let vidět. Ale oni Vám hned opáčí – nebudeme přece investovat do majetku, který nám nepatří. Jak to ale tedy dělaly jiné obecní úřady, když v novinách čteme, že na údržbu leckde přispívaly? Asi tam byli zastupitelé prozíravější, odvážnější. Zřejmě si na Ministerstvu kultury a financí vymohli nějaké výjimky. A výjimky, jak známe, jsou u nás téměř všude. Ale asi to chce důslednost, administrativní znalost a vytrvalost.

A jakou roli zde bude mít obecní úřad?

Ten čeká úkol velice závažný. Rozhodnout, zda kostel nechá v majetku církve a spolu s ní bude usilovat o získání finančních prostředků na jeho záchranu. Nebo rozhodnout, zda ho převzít bezúplatně do majetku obce a potom sám hledat cesty k získání prostředků k jeho záchraně. V současné době je důležité alespoň nezhoršovat stav kostela a osadit jej dešťovými svody, které jsou na obecním úřadě. Pokusit se získat od biskupství nějakou menší částku na opravu vrchních dešťových svodů a zamezit tak následnému padání říms. Opětovně vyvolat jednání s farností v Novém Bydžově a zajistit uskladnění cenností. Pokusit se o domluvu s majitelem fary a zjistit, co s objektem zamýšlí. Ve spolupráci s biskupstvím zjistit, jaký je současný stav žádosti o dotaci na opravu kostela. Jaká je vůbec perspektiva, že nějaké finanční prostředky v dohledné době budou uvolněny.

Záleží jenom na nás, na našem přístupu, na jednání našich zastupitelů a jejich rozhodnutí, na jejich angažovanosti a rozhodnosti, zda se věci kolem našeho kostela pohnou dopředu.

Fr.Havelka

Poděkování Obecnímu úřadu ve Smidarech

V uplynulých dnech jsme prožili těžké chvíle z obavy ze zaplavení našich domovů rozvodněnými řekami Cidlina a Javorky. Chmurnou náladu nám zlepšoval zájem a spolupráce Vašich funkcionářů a hasičů, snažících se zmírňovat následky záplavy ulice „Na Stávku“. Protože se hladina vody zastavila těsně pod hranicí katastrofy, k velkým škodám nedošlo. Nyní by se zdálo, že všechny akce byly zbytečné. Nám ale byla tato činnost velkou psychickou oporou a i Vámi nabízená pomoc, v případě krizové situace, nám dávala jistotu a potřebný klid v životě. Vám všem, kteří se zúčastnili organizováním a prováděním záchranných prací mnohokrát děkujeme.

Ve Smidarech 3.3.2006

Vladimír a Zdena Renčovi

Budeme (někdy) recyklovat?

Dle mého názoru si často vůbec neuvědomujeme, že člověk se přírodě vzdát může, nikdy se z ní však nevymaní. Matička Země nám to často ukazuje různými cestami, ale zůstává ironií, že náš přístup k ní je nepozměněn. Nedávno, za povodňové situace, nám to řekla zcela názorně. Takovou nikoli nepodobnou situací je rovněž zacházení s odpady. Současným tempem výroby a následné masové konzumace nám brzo nezůstane místo na ukládání všeho toho nepotřebného a použitého smetí.

Recyklaci osobně vidím jako vhodnou možnost jak ekologického (tedy přírodě přívětivého), tak ekonomického nakládání s odpadem. Co se týče prvního, je myšlenka nedostatku úložného místa sice trochu přehnaná, ale ukládání odpadů do přírody je problémem a nikoho jistě nepotěší pohled na skládky odpadků a smetiště všemožného haraburdí. Pokud zrovna ale nemáme takovou skládku v obci či za domem, jistě nás tento ohled moc zajímat nebude. Ale ekonomický důsledek recyklace je využitelný všemi. Z vlastní zkušenosti vím, že jedna popelnice na směsný odpad je pro vícečlennou rodinu velmi malá. Hle, avšak může nám svou velikostí dostatečně posloužit, když z odpadu vytrídíme plasty, sklo a papír, na které jsou určeny speciální kontejnery.

A právě s kontejnerem na papír je v naší obci je problém. Vlastně ho tu vůbec nenajdeme. Ve škole je sice možnost odevzdat noviny a časopisy, nikoli však obaly a jiný papírový odpad. Logickou variantou by tedy byla žádost o zajištění speciálního kontejneru. Říkal jsem si: „Měl bych na to mít právo, mám tu trvalé bydliště a také zde platím odvoz popelnic.“ Obrátil jsem se tedy v září minulého roku s prosbou při zasedání zastupitelstva obce na pana starostu, který mi před přítomnými slíbil rychlé napravení.

Vznít se ve mně tedy plamen naděje, který ovšem s následnými měsíci čekání méně a méně plápolal. Na následném zasedání v prosinci byl kontejner před veřejností opět slíben, ale skutek se opět nedostavil. A při další snaze o informování se o stavu věci v únoru tohoto roku již nezbylo ze starostenského slibu ani zblou.

Jistě, pokud nejste přesvědčeni o oprávněnosti recyklace, můžete říci, že se jedná o hloupost (o opaku ale popravdě vypovídá velké využívání a zaplněnost kontejnerů ve sběrném dvorku u nákupního střediska). Doufám ale, že zveřejnění tohoto článku bude signálem pro veřejně zodpovědné osoby, kteří zřejmě kolem kontejnerů na recyklovatelný odpad v životě nešli, protože by si jinak všimli, že občanům není recyklace cizí. A i kdyby se jednalo podle jejich názoru o hloupost, pak je minimálně užitečná (což se dá říci vskutku o málo hloupostech) !!!

OH (Ondřej Havlíček)

Obecní úřad upozorňuje občany, kteří dosud nezaplatili poplatek za komunální odpad na rok 2006, že poplatek byl splatný do konce dubna. Je tedy nutné tento poplatek ihned uhradit.

JAK NA INTERNET?

Tématem tohoto článku nemá být přemýšlení v hamletovském duchu „Být či nebýt?“ – v našem případě online (tj. připojen). Moderní doba po nás stále více požaduje komunikaci přes média šířící data vzduchem či kabely, které jako cesty vedou na ono virtuální místo zvané „internet“. Jeho výhody jsou nesporné a například poslední dobou začíná být kvůli získávání všeobecných informací (státní správa, obchodní firmy, atd.) nenahraditelný.

Avšak kdo se tedy rozhodne připojit svůj osobní počítač na internet a bude chtít získat tak jeho přednosti, musí nutně řešit již zmíněné dilema „JAK?“.

Základ řešení této otázky je silně závislý na geografických podmínkách, ve kterých se nacházíme. Každé připojení totiž nutně potřebuje svého poskytovatele, tedy firmu, která nám nabízí své internetové služby. V našem případě bude však jednat převážně o lokálního „dodavatele internetu“, neboť jen velmi málo komunikačních společností provozuje celorepublikově pokrytí. Mezi běžné způsoby připojení patří telefonní (tzv. pevné) linky a mobilní připojení (např. WiFi = připojení anténami „vzduchem“).

V našich podmínkách si případný uživatel může vybrat z následujících variant:

Provozovatel	Trok, s.r.o. Skřivany	Anella, s.r.o. Nový Bydžov	2H, s.r.o. Nový Bydžov	Český Telecom
Pokrytí	Všechny obce bez Křičova Anténa na smidarské škole	Pokrytí nezjištěno Anténa na DPS Loučná Hora	Pokrytí nezjištěno Anténa na smidarském kostele	Telefonní síť
Typ	WIFI	WIFI	WIFI	ISDN, ADSL (podle infolinky od 6.6.2006)

Základní stránkou věci je tedy zajištění poskytovatele. K lepšímu porozumění připojení si probereme postupně i technické možnosti či nutnosti – požadavky na osobní počítač, vlastnosti připojení a různá specifika zmíněných variant.

Požadavky na PC:

Internet nevstoupí na náš počítač, pokud mu to technicky neumožníme. Znamená to, že k bezproblémovému chodu potřebujeme jistý výkon našeho PC. Obecně se uvádí, což je potvrzeno zkušeností, že k pohodlnému chodu potřebuje uživatel nejméně stroj řady Pentium 166 MHz (nebo srovnatelné ne-Pentium). Tento údaj je potřebné si zprvu ověřit, ale toto zmíněné minimum jsou stroje řádově 10 let staré, jejichž životnost v převážné většině případů již skončila.

Dalším přímým požadavkem je jistý druh zařízení, který nám umožní navázat komunikaci mezi naším osobním počítačem a poskytovatelem, respektive sítí internet. Zde narážíme na rozdílnosti požadavků daných druhem připojení. Pevné linky všeobecně potřebují modem, „chytrou krabičku“ dodávanou přímo poskytovatelem, jenž se napojí do telefonní zásuvky. Tento případ se týká ADSL a jak již bylo zmíněno, zatím neplatí pro naše podmínky. Jedinou útechou provozovanou Českým Telecomem je standardní vytáčecí modem (vsuvná karta v ceně kolem 400Kč do PC a přímým propojením s telefonem) a ISDN, jeho rychlejší obdoba s externím modemem. (Pro aktuální informace o nabídkách Českého Telecomu je v případě

zájmu nejlepší zavolat na Linku pro zákazníky nebo navštívit Call Centra. Nabídky jsou hodně pohyblivé.)

Další možnost, WiFi internet, potřebuje ke svému provozu anténu pro bezdrátový příjem. Ten je zajišťován poskytovatelem z vysílačů (viz. tabulka pokrytí) Přijímací uživatelskou anténu je možné sehnat od cenové hranice asi 500 Kč, dobré je ale dát na radu poskytovatele, který doporučí typ antény podle úrovně signálu a potřeb.

Všeobecně ale platí, že při navázání dohody s poskytovatelem jsme upozorněni na tyto nutnosti a možnosti řešení.

Připojení:

Základní vlastností připojení je jeho "datová šířka" neboli datový tok. Poskytovatel většinou ručí za tuto vlastnost, která udává "rychlost" internetu. Technické označení je v jednotkách Kb/s, což znamená, kolik dat jste schopni přenést během 1 vteřiny. Tedy tato "rychlost" je vlastně schopnost komunikovat s prostředím internetu a stahovat z něj data ve větším či menším množství. Tabulka níže informuje o standardních „rychlostech“ datových šířkách a jejich využití. Platí totiž, že potřeby zákazníka by měly být hlediskem výběru rychlosti připojení.

TABULKA 2: RYCHLOSTI* A JEJICH MOŽNÉ VYUŽITÍ

Typ připojení	Rychlost	Možné využití
Standartní telefonní modem	56 kbit/s	Omezené - pouze práce s poštou, pomalé prohlížení stránek, stahování dat velmi obtížné. Počítají se minuty připojení.
ISDN	128 kbit/s	Prohlížení stránek možné, stahování dat pomalé, připojení permanentní.
WiFi	256 kbit/s	Plnohodnotné připojení, umožňuje pohodlnou práci na internetu. Nepočítá se čas připojení.
WiFi, ADSL	512 kbit/s	Umožňuje rychlé stahování hudby, filmů, apod. Připojení permanentní.

*vždy ale záleží na konkrétní nabídce provozovatele, tyto informace jsou orientační

Příklad pro představu:

*Obsah internetové stránky se pohybuje okolo 100 kB (přibližně 800 kb). Vydělením této velikosti rychlostí připojení získáme dobu potřebnou k jejímu prohlédnutí.
Tedy pro telefonní modem se jedná o 14 vteřin, pro ISDN 6.5 vteřiny, atd.*

Další termín, na který kupující internetového připojení narazí, se týká délky připojení (je uvedeno v tabulce 2). V zásadě rozlišujeme 2 typy – permanentní a vytáčecí.

Permanentní připojení znamená, že se osobní počítač nachází na síti po celou dobu provozu, internet je připojen automaticky a uživateli je tak stále k dispozici.

Vytáčecí princip svědčí o používání pevné linky k přenosu dat, proto jsme při každém použití internetového prostoru nuceni provést přihlášení (vytočení). Poskytovatel počítá dobu připojení formou provolaných minut, které bývají měsíčně účtovány.

Co všechno odvál čas aneb střípky z minulosti, ale i současnost. Smidarské chodníky.

Zapředete-li se smidarskými občany nějaký rozhovor na jakémoliv téma, vždy končí známou větou: "Jó, za našich starých časů to bývalo lepší." Vždy to jsou vzpomínky na minulost, na to, co ve svém rodišti prožili, kdo a jak zde žil, co se zde postavilo a jak se to osvědčilo. A právě toto všechno je naše minulost. A ta má pochopitelně svoji historickou vypovídací hodnotu i pro dnešek.

Vraťme se tedy opět o nějakých 100 let zpět, do doby, kdy byly Smidary městem a měly kolem 1800 obyvatel. Bylo to město rušné, obchodně i kulturně. Všichni ti prosperující obchodníci a řemeslníci se vzorně starali o to, aby se občanům dostalo všeho, co člověk potřebuje k životu. Samotná výstavba vypovídala o tom, že zde panoval pevný řád, podle kterého vznikaly jednotlivé ulice, prostranství, komunikace a také chodníky, sloužící k bezpečnému pohybu po městě.

A právě o nich si něco řekneme. Kdy a jak vznikly, komu sloužily a jakou tehdy v životě města hrály roli.

Ale to se musíme vrátit až do let kolem roku 1897. Tehdy zde byl purkmistrem Václav Matys a tajemníkem pan Javůrek. Ti, spolu s dalšími konšely, usoudili, že je třeba město trochu zmodernizovat a došli k rozhodnutí vybudovat na náměstí nové chodníky. A požadavky nebyly na tehdejší dobu nijak malé. Měly to být chodníky reprezentační, promenádní – dostatečně široké, které by byly chloubou města. Kolem nich měly být vysázeny okrasné stromy a keře. A jak se usnesli, také vykonali. V krátkém čase opravdu vznikly krásné ornamentální chodníky, široko daleko k nevidění. Dílo tehdejších zručných řemeslníků. Vysázené stromy za několik let vzrostly a když na jaře rozkvetly, bylo náměstí jedna růžová ulice. Však se o ně také pečlivě starali místní zahradníci. Naposledy zahradník pan Zmatlík. Oni naši předkové zřejmě měli rádi zeleň, o čemž svědčí tehdy založené parky a stromy téměř všude. Na rozdíl ode dneška, kdy stromy spíše jenom nemilosrdně kácíme, aniž bychom vysazovali nové. A tak vznikly opravdu krásné chodníky, které plně vyhovovaly tehdejšímu rušnému životu města a nahradily chodníky staré, jenom zpevněné (můžete je vidět ještě dnes v Sokolské ulici). Nezapomeňme, že téměř v každém domě byla nějaká ta živnost nebo krámek. Později, v době starostování pana Laifra, se chodník vybudoval až k bývalé kovárně pana Laifra a po dostavbě Sokolovny pak byly rozšířeny v ulici Šnajdrově.

Tyto chodníky na náměstí vydržely celých 100 let a téměř bez úhony přečkaly všechny události tehdejší doby. Staly se němým svědkem života města. Právě na nich se odehrávalo mnohé z tehdejšího společenského života obce.

Bylo na nich velice rušno od rána do večera. Lidé se po nich trousili do známé cukrárny pana Zástěry. V jeho cukrárně, kde obsluhovala pomenší, kulatá a čist'oučká paní Zástěrová, to vonělo marcipánem a všelijakými laskominami, až se srdce smálo. Však také jejich známým štrúdlům a banánům nikdo neodolal. A ta jeho ledová zmrzlina, kterou jste si mohli v klidu vychutnat v salóňku spolu s malinovým stříkem, to byla, pane, lahůdka. O tom nemají současníci ani zdání.

Hned přes ulici byl další obchod, obchod střížním zbožím pana Pekárka, který byl tehdy takovým představitelem pokroku. Coby majitel autíčka Tatrovky a také k r y s t a l k y, předchůdkyní pozdějšího rozhlasu. Tu vystavil na parapet okna v případě, že probíhal nějaký zajímavý sportovní přenos, hlavně utkání Sparta – Slavie. U okna se scházeli všichni sportovní fanouškové, aby těmto utkáním, která komentoval tehdy nejznámější a legendární komentátor Laufr, fandili.

O jeden dům dále měl svoji prodejnu bot podnikatel Baťa, s vedoucím panem Felcmanem, později s panem Machálkem, velkým příznivcem tehdejšího hokeje ve Smidarech. A hned vedle řeznictví pana Šulce, který se zase plně věnoval rybařině. Následoval koloniál mlékárna

pana Blažka, kam dennodenně chodili lidé pro mléko, které se tehdy nalévalo do bandasek, které si zákazníci přinášeli. Dodavatelem byla bydžovská mlékárna. Pan Blažek se také staral o zásobování kůžemi a všemi dalšími proprietami potřebnými pro ševcovské řemeslníky ve městě.

A pak zde byla škola, u které bylo shromaždiště mužské části Smidar, kde se diskutovalo snad každý den dlouho do noci o všem možném. Vedle u papírnictví pana Škavy to nebylo jiné. Zde se zase ráno, ale i během dne scházeli sportovci se svým oblíbeným deníkem Sport, aby řešili vše kolem sportu. Potom drogerie pana Vaníčka, Radnice s hotelem pana Hybše a řezník Kopecký, prodej uhlí a pila pana Zejdla, pekař Prokůpek, řezník pan Machek a Konzum. Dále cukrář Matys, pekařství paní Matoušové, zboží všeho druhu pana Řeháčka, elektro pana Machka, zámečnictví pana Pejšmana, z druhé strany řeznictví pana Filounka, hodinář Stránský, kupec Babák – zboží všeho druhu, krámkův cukrářky Márinky, vedle hospoda pana Samlera, holič Svoboda, železářství u Tauchmanů, Záložna, hostinec U Slezáků, truhlářství paní Dejlové. To vše jenom na náměstí. A tam všude lidé nakupovali, navštěvovali hospůdky, pekli svoje koláčky a vánočky. A když se navečer vyhrnuli všichni ti učedníci a mládež na chodníky, bylo zde skutečně veselo. Vždyť právě zde se v minulosti scházeli kamarádi, kteří navazovali první známosti, tvořily se party. Vždyť právě zde se mladí, a nebylo jich tehdy málo, domlouvali, kdy a na jaký film půjdou do smidarského kina, které hrálo 3x týdně nebo kterou zábavu navštíví. Život zde pulsoval naplno. Po chodníku korzovaly smidarské krásy, mnohá z nich čekala na toho svého vojáčka z posádky na Loučné Hoře. Však také mnohé z nich skutečně našly toho svého milého. A potom již společně pokračovali v mileneckých procházkách. Kam jinam, než ke Splavu a dále po lučních pěšinách ke Splávku, či cestičkou k Topolům. Však se také nemálo vojáčků do Smidar přišel. Jmenujme alespoň některé: pan Stránský, Zátrok, Sitar, Sakala, Matuna, Parobek.

Smidarské chodníky zažily i historické události. To když Němci zabrali naše pohraničí. Ve školách a v Sokolovně byli dislokováni českoslovenští vojáci z pohraničních posádek. U nás to byli konkrétně dělostřelci s celým svým vybavením včetně koní. To bylo hned na chodnicích živo! Producovala se zde smidarská děvčata, občané zase diskutovali s vojáky jak to bude dál, co s námi bude. Bude válka nebo ne? Ale každý tušil, že příští léta budou zlá. A opět zde někteří vojáčci našli domov: četaři Fanta, Stárek, Pejhřimovský. Celá škola tehdy voněla vojenským gulášem a hrachovou kaší s uzeným, které se vařilo ve vojenských kuchyních na dvoře školy. Při takových časech se vám někdy vryje do paměti vzpomínka, okamžik, který tam zůstane navždy a nemůžete na ni zapomenout. Já si například pamatuji vojáčka Cajthamla. Ten byl velmi zcestovalý a mně, jako malému klukovi, vyprávěl o pyramidách v Egyptě, o pouštích a jiných světech. A já mu naslouchal a obdivoval, kde všude byl a co viděl.

Potom přišla okupace a válečné události, život šel dál. Ale v roce 1945, kdy již bylo vidět, že válka Němců se světem je prohrána, poznaly smidarské chodníky opět boty vojáků. Tentokrát však ne našich, ale německé soldatesky, německého Vermachtu. To byli většinou starí váleční veteráni, kteří dostali na frak u Moskvy, u Stalingradu a sem si přišli vylizovat rány a rehabilitovat. Opět bydleli ve školách a důstojníci po domech. A zde se mi do paměti vryla opět jedna z těch mnoha německých tváří. Bydlel jsem totiž s maminkou přímo mezi nimi v obecné škole. Byl to Rakušák a musel na frontu. Jeho otec byl Čech a matka Němka. Jmenoval se Hans Frýd. Uměl česky a tak vyprávěl, jak to bylo u Stalingradu a co všechno zde zažil. Jedním slovem hrůza. A ta hrůza byla asi natrvalo vepsána v jeho tak mladé tváři, na frontu musel odejít v osmnácti letech. Každý den v naší kuchyni sledoval postupující frontu a na malé mapce, kterou měl u sebe, zapisoval, jak fronta postupuje. Oni totiž Němci měli panickou hrůzu z Rusů a neradi by se dostali do jejich zajetí. Proto také plánovali tajný odchod ze Smidar, což také jejich velitel nakonec učinil jako první. Proto se chovali velmi umírněně, žádné násilnosti.

Konec války byl již neodvratný a do školy přišla odzbrojovací komise v čele s kapitánem Oldřichem Doležalem s požadavkem na odzbrojení. Po vzrušené debatě si nakonec naši vlastenci vítězoslavně odnášeli výzbroj, ale to tehdy ještě nevěděli, že Němci mají v obou školách poschovávané granáty a jiné zbraně. A to ve značném množství. Naši vlastenci, kteří hlídali na okraji Smidar, zda se k obci neblíží nějaké jiné vojenské jednotky, až na strážních místech zjistili, že jim dali Němci kulomety bez úderníků, takže by byli pro případný boj zcela bezbranní. A to byli v řadách komise naši vojáci, z ČSL armády. Nakonec se musely Němcům zbraně odevzdat zpět a naši vlastenci se rozprchlí do okolí ze strachu z jejich pomsty. Ale Němci již měli jiné starosti, dělali nyní vše pro to, aby se po anglicku vypařili ze Smidar. Proto nepadl po dobu jejich pobytu jediný výstřel. Ale, počkejte! Není to tak docela pravda. Přece jen padl. A to, když Němci pochodovali směrem na Chotělice, dole u Pekárků stál hlouček Smidaráků, kde prý Sodomka něco vykřikl a ozval se výstřel. Ale jenom slepou patronou.

Potom již přišel 9.květen. Den osvobození. Do Smidar přijela Rudá armáda, sovětští vojáčky, naši osvoboditelé. A na chodnicích bylo opět živo. Byly plné lidí, kteří vítali osvoboditele. A opět byli ubytováni ve školách, v Sokolovně a po domech. Na lukách bylo v té době plno koní a dobytka, tak přišli z Německa. A opět bylo ve škole veselo. A opět se vařilo na školním dvoře. Tehdy jsem poprvé ochutnal ruský boršč. Tentokrát však každá ta vojenská mináš musela být zapita nezbytnou vodkou. A zase mi zůstala v podvědomí jedna tvář vysokého zarostlého Sibiřana. A to hlavně ve spojení s jeho kalašnikovem, na jehož pažbě bylo nespočet vroubků. Na můj dotaz, proč tam jsou, jenom stručně odpověděl, že to jsou jenom mrtví Němci za jeho povražděnou rodinu. A jeho tvář nepřírozeně ztvrdla. Ale sovětíci odjeli, rušný život na chodnicích ustal, zase se vše vrátilo do starých kolejí. Opět jsme byli svobodní. Na jak dlouho? Potom přišel únor. Nastal čas pětileték a budování. U nás tak trochu s rozpaky. Až 70. a další léta přinesla ve spojitosti se střediskovou obcí takové stavby jako obchodní středisko, zdravotní středisko, nová škola, kanalizace, chodníky a mnoho dalšího. Dodnes nám tyto stavby slouží. Ale přišla i likvidace zemědělců a založení družstva. Přišlo také na postupné rušení krámků, kdy jsme dokázali znárodnit i kulmu pana Svobody – holiče. Přišla také doba oslav 1.májů, lampiónových průvodů, kladení věnců. Opět byli lidé v ulicích, na chodnicích.

A potom přišla nová doba. Doba po roce 1990. Doba plná euforie, plná očekávání, nového myšlení a nadšení. Doba osobních zájmů, doba diletantských podnikatelů. Doba nového ekonomického myšlení, ve které se málokdo dokázal vyznat. Nic ze starého pořádku nesmělo zůstat, vše se muselo vymýtit. Nastoupil kult peněz a tunelářů. U nás to byla doba plynofikace, telefonizace a malého, leckdy laického, podnikání.

A chodníky na náměstí, které přečkaly století tuto dobu nepřežily. Živelná plynofikace jim dala pěkně zabrat. Rázem zde bylo na 25 překopů, které nikdo nikdy neuvedl do původního stavu. Proč také, když to ani OÚ na firmách nevyžadoval. A chodník u Radnice? Tomu dal pořádně zabrat místní podnikatel, který jej rozkopál po celé délce pro položení kabelu, jako začátek svého ekonomicky a technicky nepromyšleného podnikatelského projektu. A zase se vyznamenal obecní úřad, když vůbec nepožadoval uvedení do původního stavu. Asi proto, že byl tenkrát radním. Tak se chůze po takto zdevastovaných chodnicích rovnala malému dobrodružství.

Konečně se radní sešli a dumali co s tím. Přišli na to, že se postaví chodníky nové a to ze zámkové dlažby. O nějaké obnově stávajících mozaikových se vůbec neuvažovalo. Kdo prý by to vůbec zvládl. A hlavně, bylo by to drahé. Přece jenom se však našli tací, kteří navrhli zachovat, jako technickou památku, alespoň část před Radnicí. Nakonec to bylo i v usnesení. Ale usnesení neusnesení, památka nepamátka, nakonec likvidace a výstavba systémem uděláme si sami. A hlavně, občane, ty do toho moc nemluv, my víme nejlépe jak to dělat. A tak také konali. A že by se drželi hesla dvakrát měř a jednou řež, to ani náhodou. Chodník se

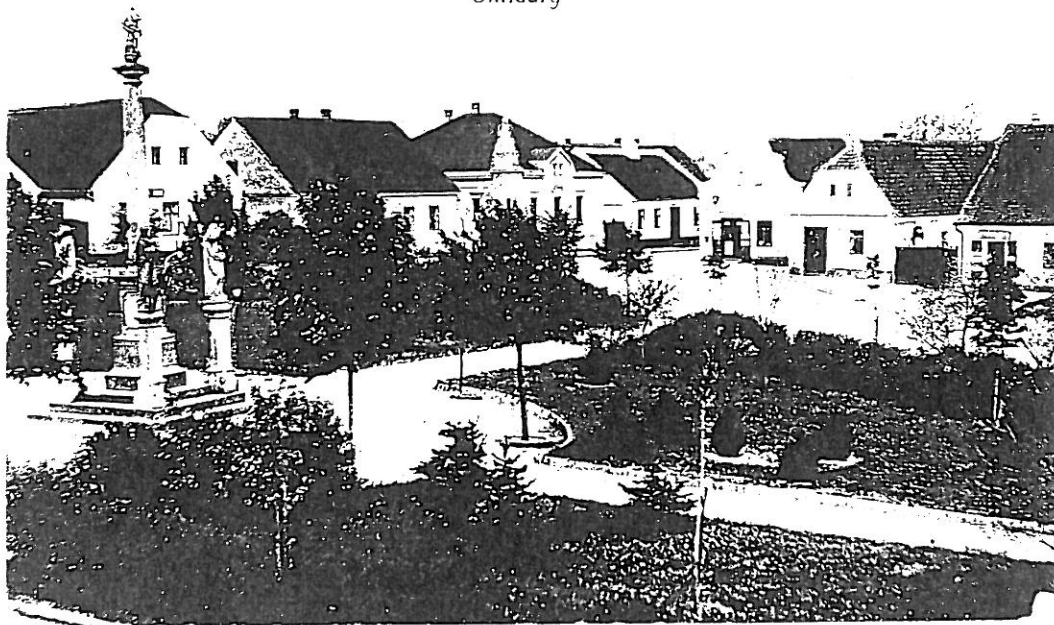
tedy budoval na betonovém podkladě bez izolace domů a vjezdy do nich zůstaly nevyřešeny. A tak se na náměstí objevili nájezdy. Tu dvírka od králikárny, tu nějaké kůly, prostě co dům dal. Řešení zůstalo na novém zastupitelstvu. Každé dodatečné řešení se prodraží. Takže nás to stálo maličkost. Skromně řekněme 450.000 Kč. Co nový vjezd to 40.000 Kč.

A to je začátek nové éry. Chodníky řekněme na telefon. To se prostě objedná firma, dohodne cena, podepíše smlouva a firma koná. Je to bez starostí, jenom se zaplatí faktura a je vymalováno. Chodníky se staly hitem nových konšelů a v tak zvaném programu zlepšování životního prostředí. Pryč je lidová tvořivost, nastoupili profesionálové. Takto vznikl druhý chodník na náměstí, další ke škole a v budování se bude pokračovat. Ty, které se postavily v obci i jinde, včetně těch plánovaných, budou mít ke konci roku hodnotu více jak 3 miliony korun. A dalších více jak 10 milionů by bylo třeba na další.

Jak vidíte, každé dílo má svoji vypovídající minulost. I takové stavby, jako jsou obyčejné chodníky nám mohou vyprávět o tom, co vše se u nás v uplynulých 100 letech událo. A co nám budou vyprávět o dnešní době? O tom, co se bude dít v letech příštích? To bohužel nevíme. Ale soudě dle současnosti, nic moc. Odešly spolky ze Smidar, zmizel obchodní ruch z náměstí, bylo zrušeno kino, sportovní život není téměř žádný, lidé odcházejí do měst. Náměstí a chodníky osiřely. Ráno či večer – vždy a všude je vylidněno. Večer jen namodralá světýlka televizních obrazovek dávají tušit, že zde žijí lidé.

Jaká budou příští léta? Změní se něco, co by naši obec opět pozvedlo ve sportovním, společenském, průmyslovém rozvoji na místo, které ji kdysi náleželo? Nu, uvidíme. Vlastně my už ne, to ti po nás – naši následovníci.

Smidary



Hradčany s vysázenými lipkami v r.1903

ROK 1963

POČASÍ.

Leden: Mrazy po celý měsíc a ne malé. Pohybovaly se od -18°C do -26°C (nádraží). A to už je co říci. Baráky promrzly, zima dýchala z každého koutu. K tomu sníh a metelice. Kraj bílý – příroda spí. I my bychom to nejraději přespali, dřevníky nařikaly. Nejstudenější leden, pokud se lidé pamatují. **Únor** nechtěl zůstat pozadu a byl také nepříjemně studený, až -18°C . Sníh zůstal ležet, dobře polím – zle zvíři. Je nedostatek vody, paliva, krmiv. Podstatně to ruší hospodářský chod státu. 10.únor : zlá zpráva Objevila se slintavka a kulhavka, její zlá forma. Vybíjí se dobytek, zavřeny jsou hostince, zakázány schůze, návštěva biografu, divadel, škol. **Březen** nebyl rozhodně teplý. K ránu -10°C , ve dne už jsem naměřil i $+3^{\circ}\text{C}$. 7.březen – nádherný den! Však už jsou dřevníky prázdné, a ty sluneční paprsky tak milé! Vrabci a ptactvo vůbec hned ožilo, travička už vykukuje z pod sněhu. Tak snad už jaro je tady ... I nás to táhne ven. 21. března, první jarní den a ... sníh! Letošní zima byl krutý diktátor a jarní slunko ho nemůže a nemůže zdolat! **Duben** ještě za kamny budem. A na počátku dubna jsme tam vlezli. Teprve druhá půle dubna: krásně, teplo. Jarní práce skoro finišovaly – až na brambory. V průběhu svém byl suchý, poměrně chladný. Teprve konec deštivý. **Květen:** První máj krásný, teplý, slunný. Pak přišly deště a trvaly až do 6. května. Byly znamenité a teplé, příroda se dala pořádně do pohybu. **Červen:** To už čekáme na dešť. Ne přival s kroupami, ale chceme slušný a vydatný dešť. No, ten nepřišel a zůstalo jen naše přání. Zato se hrnuly na zemědělece práce jedna za druhou. Senoseč hodnocena nejlépe. A v zápětí žně: letos výkony opravdu skvělé. Chodil jsem lány, pozoroval, zaznamenával, poslouchal ptactvo, poslouchal rostliny. Ty, chudáci, moc nařikaly. Já je dobře slyšel a nemohl pomoci. Okopaniny se na dešť načekaly, ale dočkaly se. Do poznámek jsem si zapsal: 5.srpen. Pršelo pěkně, vydatně až do 11.srpná. Pane, to si lebedily řepy, brambory a vůbec zelenina. Však jich také narostlo! Vždyť cukrovku nebylo možné vůbec v roce 1963 vůbec odvozit! Koncem srpna už začíná býti dešťů dost. Obloha pořád jako kakabus, není možno vystrčit paty. A Smidary nyní potřebují prý alespoň týden suchý, tvrdý čas. No, ano?! **1.září:** otvírají školu a městečku je 400 let! Pravda, u nás musí býti hodný lid. Vždyť 1.září se nad ním smílovalo a krásný dík za to. Ta malá tisícovka našich občanů a vzácných hostů zůstala suchá, suchá a čistá vešla do nové školy. Ještě 2. září se na Smidaráky zasmálo. To byly u nás „staročeské obžínky“ – odvážely se poslední tři fůry ovsa! Nezmokly a večer se tančilo v Červeněvsi. Ale potom dešť a otavy se sušily těžko. **Ríjen** byl zpočátku deštivý. Na podzimní práce rukují brigády, nastupují patronáty, školní děti a když se ruka vine k ruce ... Ošklivý začátek, krásný konec října. Sklizeň bramborů se chýlí ke konci, povinné ohničky a již duma podzimu se táhne krajem. Auta s cukrovkou se předhánějí, cukrovary vydechují. Podzimní práce, orba hluboká, setí, zelenina. **Listopad** je již deštivý. Dobře, že u nás na pole již nemusíme. Pak se ale zase listopad polepšil a je tak krásný, že lepší počasí snad nikdo nepamatuje. **Prosinec** přináší pěkné počasí, sucho, mrazíky kolem -2°C . Pěkná zima – už je i sníh, bílé svátky vánoční.

Nové způsoby zemědělské práce – stroje.

Již druhý rok se u nás zkouší sklizeň dvoufázová i třífázová ve žních a letos se práce tímto způsobem krásně dařila a urychlila. Sleduji dobře tyto nové způsoby, vidím jejich přednosti – v první řadě zrychlení práce, méně dřiny lidské. V lednu a únoru jsem viděl, že naše JZD se vybavují stroji jednak novými, běžných typů, jednak i stroji zvláštními, o kterých nevíme, my laici, k čemu mají a budou sloužit. Pak jsem viděl, že se v dílnách JZD stroje opravují, pokud jsou možné opravy na místě nebo se odesílají do továren, jde-li o opravy větší. Strojů je stále

nedostatek a pracovníci JZD řídnu. Dorost prozatím není, a proto nechť stroje nahradí lidskou rukou! A dovolte mi, milí družstevníci, k těm strojům ještě tři slova: Šetřte stroje pečlivě!

Pomoc zaměstnaným ženám.

Je to naše škola mateřská, která se stará ochotně o děti už od 2 let a to velmi dobře. Potom je letos nepoměrně lepší „Družina“ při ZDŠ. To je veliký přínos našim zaměstnaným ženám na všech pracovištích. A voláme i po jeslích! Správně. V naší obci, našem předměstí – v Červeněvsi, je „útulek“, vedoucí Jaroslava Jiránková. Naše mateřská škola i útulek v Červeněvsi pomáhají a budou jistě pomáhat i v budoucnu. Snímají matkám pouta s rukou a činí je volnými, bez starostí o své „malé“, klidnější na pracovištích. Viděl jsem plán na úpravu mateřské školy a jeslí z budovy čp.108. Krásné a velkolepé. Tam by byly ty děti jako v pohádce. Vedoucí mateřské školy je naše osvědčená a dětmi milovaná Božena Vágenknechtová, vedoucí družiny Jaroslava Havelková. Družina má na 50 dětí, mateřská škola také asi tolik ve dvou třídách. Ve školství Smidary vítězí.

Průmysl, obchod a peněžnictví.

Kapitola tato nedoznává v roce 1963 mnoho změn. Naše dvě továrny Tiba n.p. a Průmysl prádla n.p. pracují na plné obrátky a zaměstnávají více než 400 lidí od nás i z okolí.

Průmysl prádla Smidary je největším závodem v obci. Zaměstnává 258 osob. Průměrný výdělek jednoho zaměstnance je 1176 Kč měsíčně. Novým vedoucím je Zbyšek Borůvka.

N.p.Tiba 04 vykazuje přes mnohé potíže v r.1963 poměrně dobré výsledky. Zaměstnává 158 osob. Zlepšila se situace v získání skladovacího prostoru pro bavlnu postavením přístřešku a postavením malé kolny na uskladnění vratného a prodejného odpadu.

Okresní podnik Kovo – dřevo ve Smidarech zaměstnává 13 osob. Převážná část výrobků pro automobilový průmysl je určena pro export. Závod se během roku nesetkal s vážnými závadami nebo nesázami při výrobě. Vedoucím je Josef Pech. Tolik tedy průmysl.

Obchodů ve městě nepřibýlo – a my bychom chtěli, ale také nebylo. Jen ke změnám došlo: V září odešel Jar.Škaloud, vedoucí chemodrogy. Rozuměl obchodu svému a vedl jej dobře. Odešel do chemodrogy do Vysokého Veselí, kde je doma. Za něho nastoupila Jarmila Dubská, která předtím vedla obchod papírem a hračkami. A ji vystřídal Blanka Bednářová. Jinak nebylo změn, právě tak jako v peněžnictví, kde je ve Státní spořitelně vedoucím František Khop, úslušný a lidem vyhovující úředník.

Obyvatelstvo.

Spojené obce Smidary – (Smidary – Červeněves – Kříčov) mají celkem 1561 obyvatel: mužů 731, žen 830. Jen necelých 30% obytných domů odpovídá požadavkům hygieny. Ostatní byty jsou tmavé a vlhké. Naše obec leží v poměrně bažinatém kraji. Dost pomohly provedené průhraby a regulace Cidliny odstranění zdravotní závady docela. Ve Smidarech je z 396 zaměstnanců zaměstnáno v místě 226 osob, 170 osob dojíždí do zaměstnání jinde. V soukromém zemědělství pracuje dosud 9 osob. Největší zemědělskou usedlost obhospodaruje Štěpán Kučera. Počet stálých zaměstnanců v JZD je 265, z toho mužů 113 a žen 152.

Naše školství a kultura.

Školní rok 1962/63 se naše děti učily ještě ve starých budovách. Stupeň první v budově čp.108 na náměstí, stupeň druhý v budově čp.5, kde byla a je dodnes umístěna i škola mateřská. Školní rok byl zakončen úspěšně, děti byly rozmístěny vcelku dobře. Všichni se rozešli na prázdniny jako jiná léta. Na učitelstvo i žactvo čekala práce v nové škole. Ne práce malá a také ne málo. Úprava kolem školy, úprava učeben. Našel jsem učitele při drážkování parket, jejich leštění, při práci s tabulemi. Zvláště poslední prázdninové dny neznaly smilování. Chtěli jsme v nové škole 1.září začít! Chtěli – a také začli. Tedy: nový školní rok v nové školní budově. Konečně!

Z kroniky O.Doležala zveřejňuje E.Řeháčková

Rozdíl mezi jednotkou sboru dobrovolných hasičů obce(JSDHO) a sborem dobrovolných hasičů(SDH).

Úvodem je potřeba si připomenout, že velmi často dochází mezi širokou veřejností k záměně pojmů „jednotka sboru dobrovolných hasičů obce“ a „sbor dobrovolných hasičů“.

Pro pochopení rozdílu je nejprve potřeba si uvědomit, že v prvním případě se jedná o jednotku zřízenou podle zákona č.133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů, kterou zřizuje obec, která provádí hašení požárů a záchranné práce při živelních pohromách a jiných mimořádných událostech a plní další úkoly podle zvláštního předpisu.

V případě druhém, se jedná o organizační článek občanského sdružení Sdružení hasičů Čech, Moravy a Slezska (SH ČMS), které se také významnou měrou podílí na práci v oblasti požární ochrany s jednotlivými obcemi a městy. Jedná se zejména o pomoc při zabezpečení činnosti jednotek, protože většina jejich členů jsou členy tohoto sdružení.

Dnes budeme hovořit o případě prvním, tj. o jednotce SDH Obce Smidary, která je zařazena do systému plošného pokrytí jednotek požární ochrany v kategorii JPO III, což znamená, že se jedná o jednotku složenou ze členů, kteří vykonávají službu v jednotce dobrovolně, zabezpečují výjezd do 10 minut s územní působností i mimo obvod území obce.

V souladu s výše uvedeným zákonem se o tyto jednotky po materiální stránce stará obec. Jedním z úkolů obce je i zajištění akceschopnosti této jednotky. V současnosti je právě tento bod velice aktuální, protože od loňského roku, kdy na dubnovém zasedání zastupitelstva obce byla schválena žádost o stání dotaci ve výši 2 mil. Kč na nákup nového požárního automobilu CAS jako náhrada za stávající vozidlo CAS 25 RTHP z roku 1981. V roce 2005 nám nebyla dotace přidělena, ale obrat nastal pro rok 2006, kdy státní rozpočet byl posílen o 100 mil. Kč v rámci reprodukce požární techniky pro jednotky požární ochrany a zde jsme již uspěli společně s dalšími obcemi a městy. Dotace byla rozdělena celkem mezi 54 měst a obcí ČR.

O přidělení dotace jsme byli informováni dne 1.3.2006 a tímto dnem byly zahájeny všechny potřebné přípravné práce na vyčerpání této mimořádné účelové dotace. Celá akce musí být realizována v roce 2006. V současné době je zpracovávána ve spolupráci s generálním ředitelstvím Hasičského záchranného sboru technická specifikace požárního automobilu, po jejímž schválení bude vypsáno výběrové řízení na dodavatele vozidla.

Celková hodnota pořizovaného automobilu se bude pohybovat okolo 4,5 mil. Kč, a tak zbývající částka bude dokryta z rozpočtu obce.

Nákupem nového požárního vozidla, které bude mít již nové, moderní parametry, dojde k náhradě starého a již dosluhujícího vozidla, jež by si v nedaleké budoucnosti nutně vyžadovalo velké částky na generální opravu a které by stejně i přes tyto vynaložené finanční prostředky zůstalo starým. Proto jsme se snažili o získání dotace, protože oprava by možná dosáhla poloviny částky, kterou musíme jako obec dofinancovat do nového vozidla.

Určitě to bude velká morální vzpruha pro všechny hasiče, pro jejich dobrovolnou práci, která je prací hlavně pro pomoc bližnímu. Jarní povodně to jasně dokázaly, jaká je v případě nouze pomoc „dobráků“.

Duben 2006

Ladislav Hořejšek
starosta SDH Smidary

Myslivci a jaro.

K dlouholetým tradicím členů mysliveckého sdružení Zelený háj Smidary patří společné brigády a zejména ta z prvních. V sobotu 8.4.2006 se sešli a pustili do úklidu kolem cest polních, lesních i hlavní v pronajaté honitbě. Největšími znečišťovateli jsou návštěvníci lesa. Mezi odpady převládají PET láhve a igelitové obaly. Nechyběly však ani kelímky od jogurtů, obaly od cigaret, láhve od alkoholu, našly se i kuriozity, například zapomenuté boty, televize, chladničky. Dokonce u závory vjezdu do veselského lesa „Na trniáku“ ležel igelitový pytel plný bíločerných mrtvých domácích králíků! Také lidé těžící dřevo v lese, nebo na podzim sbírající žaludy, houby po sobě někdy zapomínají uklízet, což dokazují obaly od chemikálií, opotřebované pneumatiky, provázky. Naprosto nepochopitelný a znepokojující je ovšem fenomén vývozu odpadků do přírody. Je zarážející, že v době, kdy v každé obci stojí popelnice a kontejnery, se stále najdou lidé, kterým není zatěžko naložit celý vozík odpadu a odvézt jej doprostřed lesa. Když budeme hodnotit tuto společnou brigádu, musíme bohužel konstatovat, že byla velmi přínosná a úspěšná. 12 členů postupně naložilo dva plné valníky odpadů! Velmi rádi bychom v budoucnu zveřejnili informaci: **„Lidé jsou již kulturnější, odpovědnější. Během společné brigády a úklidu v honitbě jsme nenasbírali téměř nic. V lesích nemizí dřevo, nekácejí se stromy kolem cest, ba naopak; polní cesty jsou osázeny keři a stromořadím plodících ovocných dřevin.“** Toto je naše vize obhospodařované krajiny a výzva spoluobčanům ke změně postoje k životnímu prostředí.

K životnímu prostředí neodmyslitelně patří zvěř, péče o zvěř a myslivecká zařízení. Krmelce a krmná zařízení byla letos centrem záchrany mnoha kusů drobné i srnčí zvěře. Po letošní tuhé zimě s velkým množstvím sněhu, kdy ještě i koncem března v honitbě ležel sníh, přišel čas sčítání škod na zvěři a oprav krmelců. V našich krmných zařízeních byl dostatek sena, šrotu a soli. Přesto jsou škody na zvěři vysoké, zejména v lokalitách s řepkou. Na 7 ha bylo nalezeno deset kusů srnčí zvěře, která mohla být zakopána až po rozmrznutí půdy. Neznalost toxicity řepky pro srnčí zvěř v zimních měsících a současný strach před „ptačí chřipkou“ vede k mylným závěrům a zbytečné aktivaci záchranného systému. Nezapomeňme na povinnost myslivce při vývrhu ulovené zvěře provést základní veterinární prohlídku. Kusy, které vykazují příznaky onemocnění, či jsou nadměrně vyhublé, zejména v oblasti páteře a zadních běhů, by měl prohlédnout veterinární lékař. To však bude až po 16.5. po začátku lovu srnců. Nynější jeho starostí je však asanace krmelců a ostatních krmných zařízení. Malé krmelce raději přemístíme o několik metrů dál, pod velkými vyhrabeme zbytky sena, listí a vyvápníme. Před začátkem lovu srnců zkontrolujeme stav posedů a kazatelen, zejména stav žebříků. Životnost těchto zařízení, jako každých jiných dřevěných konstrukcí, je omezena, proto stará nepoužívaná rušíme. Při budování nových krmelců nebo posedů či kazatelen se snažíme dbát o jejich estetický vzhled, protože tyto objekty se stávají součástí přírody a jsou vizitkou svého tvůrce.

A na závěr tohoto příspěvku trochu statistiky. Myslivecké sdružení Zelený háj Smidary (dále MS) hospodaří v honitbě Honebního společenstva Smidary katastrů sloučených obcí Smidary, Loučná Hora, Červeněves, Křičov, Chotělice a Lesy ČR Hradec Králové na těchto pozemcích:

Zemědělská půda	1723 ha
Lesní půda	345 ha
Vodní plocha	29 ha
Ostatní plocha	10 ha
Celkem	2107 ha

MS má 30 členů: do 60 let 23 členů
 nad 60 let 7 členů

Ve prospěch myslivosti a životního prostředí bylo odpracováno mnoho brigádních hodin. Rádi odpracujeme i více, pokud budeme mít podporu spoluobčanů a zastupitelstva při „ozeleňování“ prázdných míst v přírodě.

MUDr. Ambrož Homola, Ph.D.
 místopředseda MS Zelený háj Smidary

TJ SOKOL SMIDARY - ČERVENĚVES

Sezónu 2005 – 2006 jsme rozehráli se dvěma dospělými a dvěma mládežnickými družstvy. Přes velký počet registrovaných hráčů – 35 mužů, máme velké problémy zajistit dostatek hráčů do „A“ a „B“ mužstva při současném termínu utkání na hřištích soupeřů.

Značné problémy jsou také u hráčů dorostu. V této věkové kategorii dochází k úpadku zájmu o fotbal a sport vůbec.

Na žákovské tréninky začalo chodit 22 hráčů, ale postupně jich více a více odpadalo, až i zde se na některých zápasech projevila nedostatek hráčů.

U mužů je to hlavně doba, která nepřeje vesnické kopané. Velké náklady na provoz a činnost, ale hlavní je dnes mít práci, zabezpečit rodinu a až potom zábava a sport. Ve velké míře se projevuje i moderní trend života – „KOLIK ZA TO DOSTANU?“. Nadšení a dobrovolnost se vytrácí. Ale již dosti nářků!

Rok 2005 ukončili žáci v okresní soutěži na třetím místě z osmi a jen zbytečná remíza doma v posledním zápase je připravila o místo druhé.

Dorost byl po půlce sezóny v okresní soutěži druhý za Chlumcem n/C. Jen potvrzují slova úvodní – hráči umějí hrát, jen musejí CHTÍT a PŘIJÍT.

Muži družstva „B“ byli na posledním místě IV. třídy. Toto postavení je hodně ovlivněno situací, kdy při nedostatku hráčů v „A“ týmu se berou z „béčka“.

Naše hlavní mužstvo dospělých se umístilo na sedmém místě III. třídy. Je to skutečný střed tabulky, kdy na vedoucí tandem St.Bydžov – Černilov „B“ ztratili 10 bodů a na poslední Ohnišťany měli náskok 9 bodů.

V roce 2006 je naším cílem udržet muže „A“ ve III. třídě a zkvalitnit hráčský kádr a i z tohoto bylo zrušeno družstvo mužů „B“. Bude kladen důraz na kvalitní práci s dorostem a žáky. Je třeba přilákat další kluky, protože v nich je budoucnost našeho fotbalu. Toto bude hodně záležet na trenérech. Trenérem žáků je p.Šefara a Malý J., dorostu p.Smutný.

Výbor našeho klubu ve složení: Šefara Jan – předseda, Rohlíčková Olina – hospodářka, Nosek Milan – jednatel, Vantura Jiří – člen výboru. Výbor se potýká hlavně s nedostatkem dobrovolných trenérů mládeže i mužů. Muže „A“ trénuje David Fidler, vedoucí družstva je Roman Purma. Málo je i dobrovolných činovníků.

Dnešní doba klade velké nároky na finanční stránku. Znamená to neustálé hledání sponzorů a jiných finančních zdrojů. Velké poděkování proto patří našemu obecnímu zastupitelstvu a starostovi obce, kteří nám finančně velmi pomáhají v kategoriích mládeže.

Jan Šefara ml.

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

NAROZENÍ

15.2. 2006 Adriana Kárníková, *Smidary*

4.4. 2006 Jakub Fidrmuc, *Smidary*

20.4. 2006 Jan Dvořák, *Červeněves*

ÚMRTÍ

5.12. 2005 František Vörös, *Smidary*

29.12. 2005 Miloš Bužík, *Křičov*

2.2. 2006 Marta Brodská, *Chotělice*

22.2. 2006 Věra Pokrupová, *Smidary*

25.2. 2006 Marie Chrtková, *Červeněves*

8.3. 2006 Marie Tomešová, *Chotělice*

21.3. 2006 Jaroslav Bernart, *Smidary*

3.4. 2006 Jana Havlíčková, *Smidary*

SNATKY (uzavřené na OÚ Smidary)

29.4.2006 Radek Zmítka – Hana Schäferová

Dne 4.3. 2006 se uskutečnilo v obřadní síni obecního úřadu vítání nových občánků. Přivítány byly 2 děti.

Informace z evidence obyvatel a matriky.

- V roce 2005 se do Obce Smidary přistěhovalo 38 občanů a narodilo se 11 dětí
- Odstěhovalo se 36 občanů a zemřelo 15 občanů
- Bylo uzavřeno celkem 12 sňatků z toho 4 na OÚ ve Smidarech
- Vítání občánků se konalo 2x
- Jubilea svateb – 1x diamantová svatba. 5x zlatá svatba
- Písemné gratulace k životnímu jubileu 70ti let byly zaslány jedenácti občanům
- Členky sociální komise osobně blahopřály a předaly dárkové balíčky jubilantům (75,80,85,90 a více let) celkem 36 občanům.

Marie Zavadilová
matrikářka



KŘÍŽOVKA

V tajence najdete výrok slovenského básníka a aforisty Tomáše Janovice

	nasyčený uhlovodík	začátek tajenky	starší vztahné zájmeno	bakterie kulovitého tvaru	planeta naší sluneční soustavy	uzenina		v letectví automatic- ký pilot	mužské jméno	opět	značka elektron- voltu	jméno atletky Zátopkové	organické rozpouš- tadlo
starověká početní pomůcka							žlutokvé- tá vonná bylina						
rekreační středisko v prachatic- kém okrese							obyvatel slovenské oblasti papoušek						
inic. film, scenáristy a režiséra (Baron Prášil)			čes. hudební skladatel jm. herečky Mandlové								váhavé přítakání opak leváka		
starověké město v Malé Arménii				oprávnění německý malíř						starořec. bůh stád a lesů část Nového Kramolína			
dlouhá chvilé					zakončení šachové hry				anglicky nebo			konec tajenky	planetka
	volání o přídavek čes. sklada- tel a dirig.								hádky				
ženské jméno									pochoutka při zabijač- ce				
první muž									nádoba na květiny				
zkr. rumun. rozhlás. a televizní společnosti			akvarijní rybka	šedý afričský papoušek					dosah (zastarale)	mořský savec španělské město			
náramně					zde	Jiho- evropané		předložka podklad nebo kryt vozovek			SPZ okresu Kolín setina hektaru		
pipati							slitina mědi se zinkem						perský koberec
	lesní pře- žýkavec s parohy	ostrý přizvuk planetka					lyžařská větrovka zambijská řeka						
roční období					hvězda u hv. Mizar švédský historik						předložka průliv u Dom. republiky a Portonka		
značka našich elektric. spotřebičů				jinak (z lat.) zkr. bulhar. tisk. agent.						řid. bavln. tkanina solmizační slabika			
kód Laosu			pošetilec latinsky k						severská zvířata zápor				
pád v ugro- finských jazycích							neznámý tvůrce						
talento- vané							chaos (hovorově)					Pomůcka: alkan, Aza, bis, Liu, makadam, Mona, Osor, Otov	

RESTAURACE SOKOLOVNA zve na grilování v sobotu 6.5.06
odpoledne, večer posezení s hudbou.

Obecní úřad připomíná občanům zahájení provozu ZUBNÍ ORDINACE VE SMIDARECH od 4.4.06. v budově zdravotního střediska.

Ordinační doba : úterý od 13,00 hod. do 17,00 hod.

čtvrtek od 13,00 hod. do 17,00 hod.

MUDr. Lenka Košťálová (tel.: 723 103 612) a tel.: 495 458 269 (do 12,00 hod.denně)

AUTOŠKOLA STRING

NOVĚ ZAVEDENÁ AUTOŠKOLA NABÍZÍ:

VÝCVIK SKUPINY B (osobní automobil)

cena za jednotlivce	6 200 Kč
cena za skupinu 5 - 9 osob	5 800 Kč
cena za skupinu 10 a více osob	5 500 Kč
cena za rychlokurz (délka trvání 14 dnů)	7 500 Kč

ŠKOLENÍ ŘIDIČŮ REFERENTSKÝCH VOZIDEL

cena

300 Kč



Zájemci volejte na tel. Číslo 606 689 009 nebo 724 586 701. Přihlášky jsou k vyzvednutí na adrese Šnajdrova 8, Smidary, popřípadě je zavezeme, nebo pošleme poštou. Od května 2006 budou přihlášky k vyzvednutí v místě učebny na Obecním úřadu ve Smidarech v 1. patře.

TĚŠÍME SE NA VÁS!!!

Vydává Obecní úřad ve Smidarech. Ročník 2006. Vychází nepravidelně.
Odpovědný redaktor: E.Řeháčková. Povoleno OÚ v Hradci Králové.